

OLIMPIJSKI KOMITE SLOVENIJE –
ZDRUŽENJE ŠPORTNIH ZVEZ

OLIMPIJSKI KROGI

SPONZORJI OLIMPIJSKEGA
KOMITEJA SLOVENIJE

GLAVNI SPONZOR

VELIKI SPONZORJI

SPONZORJI

www.olympic.si

SLOVENIJA

**OLIMPIJSKI KOMITE
SLOVENIJE**

PARTNERJI OLIMPIJSKEGA
KOMITEJA SLOVENIJE

ZLATI PARTNERJI

SREBRNA PARTNERJA

BRONASTI PARTNERJI

www.olympic.si

OLIMPIJSKI KROGI

julij 2021
ISSN 2670-7942

Izdajatelj

Olimpijski komite Slovenije –
Združenje športnih zvez
Ameriška ulica 2, 1000 Ljubljana
T: 01 230 60 00
F: 01 230 60 20
E: info@olympic.si
www.olympic.si

Glavni urednik

Miha Hočevar

Odgovorni urednik

Mitja Urbanc
Alja Pahor

Uredniški odbor

Brane Dmitrovič
Mitja Urbanc
Matic Švab
Blaž Perko

Oblikovanje

Rishe Jana Štrancar s.p.

Avtorji in sodelavci

Eduardo Brozovič
Miroslav Cvjetičanin
Brane Dmitrovič
Mojca Finc
Tone Hočevar
Grega Kališnik
Silvo Kristan
Alja Pahor
Tomaž Pavlin
Jože Petelin
Špela Robnik
Taja Škorc
Miha Šimnovec
Siniša Urošević
Marko Uršič
Peter Zalokar

Lektura

Polona Kekec

Fotografija na naslovnici

Aleš Fevžer

Tisk

Grafika Gracer d.o.o.

Naklada

800 izvodov

Fundacija za šport

Izdajo te publikacije je omogočilo
sofinanciranje Fundacije za šport.

Publikacija je brezplačna.

Štartna lista

6 UVODNIK

Blaž Perko, generalni sekretar

10 POGOVOR

Slovenska bakla *Povezovanje in občutek, da bo vse v redu*

14 OLIMPIJSKA ZGODBA

Še nikoli toliko slovenskih adutov za kolajne

Eva Terčelj *Olimpijska vozovnica ni samoumevna, zdaj pa še vihtim zastavo*
Bojan Tokić *V Riu je bilo zabavno z rokometaši, zdaj bo pa s košarkarji*

24 VZHAJAJOČA ZVEZDA

Darko Jorgić *Nihče si ne želi prekrižati loparjev s Slovenci*

28 SKOZI OČI ŠPORTNIKA

Katja Fajn *Vedno je gospodarica svoje proge*

Andrej Jelenc *Ne boji se, da bi moral na novo kolajno počakati do leta 2036*

Roman Krajnik *Naj bodo smeri v Tokiu na ravni, kot se za olimpijske igre spodobi*

Ivan Trajković *Verjame, da bo v Tokiu na vrhuncu pripravljenosti*

Jan Polanc *Kolesar, o katerem se premalo govori*

Dončić se ne šali: *V Tokio po kolajno*

44 NOVICE OKS – ZŠZ

Bach v novoletnem nagovoru izpostavil pomembnost športa

Šport v Sloveniji v obdobju epidemije

Olimpijski festival evropske mladine Maribor 2023

Otvoritev Slovenskega olimpijskega izobraževalnega centra na novi lokaciji

Nutrispoint, novinec v olimpijski družini

Evropski model športa danes – za šport jutri

54 ŠPORT ZA VSE

Zdrav delavec je najboljši delavec

56 ZAMEJSKI ŠPORT

Športni uspehi so pomembni, druženje mladih še bolj

58 POD OLIMPIJSKIMI KROGI

Vsak dan na sprehod skozi olimpijsko zgodovino

61 POGLED V ZGODOVINO

Prva japonska olimpijska kandidatura

64 ŠPORTNO IZRAZOSLOVJE

Iz terminološke delavnice *E-šport?*

Olimpijske igre v pandemiji

Pa jih bomo vendarle dočakali – prve olimpijske igre v 120-letni zgodovini izven tradicionalnega ritma olimpijad, kot smo ga bili vajeni. Razlog je znan, dvomi o primernosti izvedbe olimpijskih iger v razmerah, ki jih še vedno določa pandemija zloglasnega virusa, pa ostajajo. Marsikaj se je v letu in pol spremenilo, zaskrbljujoča je stiska ljudi, ki so bili zaradi virusa potisnjeni v kot. Izguba motivacije, veselja in radosti, ki jih ponuja življenje. Omejevanje druženja, potovanj in obiska množičnih dogodkov. Omejevanje svobode? Ostaja vtis, da se še nismo čisto odločili, kako naj življenje virusu navkljub teče naprej. Smo se sposobni prilagoditi ali bo zaradi pojava virusa treba spremeniti način življenja?

Šport in z njim povezane dejavnosti pritegnejo zanimanje ogromnega števila ljudi. Šport namreč ponuja nepredvidljiva doživetja, sproža predvsem pozitivna čustva in nas povezuje. Veliko razlogov je torej za ohranitev načina doživljanja športa, kot ga poznamo. Težko bi zato ocenili, da gre pri vztrajanju izvedbe

olimpijskih iger v času pandemije zgolj za ekonomske razloge. Ne. Gre predvsem za to, da se kljub zaostrenim razmeram lahko izvajajo tudi dejavnosti, ki nas veselijo. Pa ne le v ozkem starorimskem smislu »kruha in iger«. Ekonomski razlogi so po predstavitvi iger v drugem planu. Prej bi lahko rekli, da bo pandemija pozitivno vplivala na ekonomiko olimpijskih iger, ki so sčasoma postale preveč kompleksne in glomazne. Mogoče bomo lahko zato v prihodnje govorili o pozitivni zapuščini pandemije na organizacijski del olimpijskih iger.

Tokijske olimpijske igre bodo na žalost predvsem v družabnem delu bistveno drugačne od vseh dosedanjih. Obetajo se prazni štadioni in dvorane. Japonske oblasti pod pritiski javnosti, ki mogoče niso vedno upravičeni, prilagajajo organizacijo iger za korektno izvedbo tekmovanj in maksimalno zaščito udeležencev iger ter prebivalcev Japonske. To je treba spoštovati, obenem pa poskrbeti, da bodo kljub prilagoditvam športnikom omogočene razmere za nemoteno pripravo in prikaz njihovih sposobnosti na

tekmovanjih. Gledalci jih bodo lahko spremljali verjetno prek rekordnega števila različnih informacijskih kanalov, družabni del pa si bodo lahko ustvarili sami. Doma, s prijatelji, znanci ali v organizaciji kakšnega izmed lokalnih organizatorjev. Ob napetih športnih bojih čustva ne bodo izostala, prepričan sem, da ne bodo izostali niti vrhunski rezultati. Triumfatorji se bodo po uspešnih tekmovanjih vrnili v domovino in počaščeni bodo s pozornostjo in slavo.

Prišla pa bo jesen, in kot nam iz dneva v dan že napovedujejo, tudi nov val okužb. Upam, da smo se v preteklem letu vsaj kaj naučili in bo naša odločitev šla v smer, kako sobivati z virusom, in ne v smeri, kako bomo spremenili naše življenje, kot ga poznamo. Zimske olimpijske igre na Kitajskem se začnejo 4. februarja 2022.

Blaž Perko,
generalni sekretar

skbbanka
otp group

GLAVNI SPONZOR

Podpiramo naše olimpijce

www.skbb.si

SKB d.d., Ajdovščina 4, 1000 Ljubljana

SKB banka, ponosni glavni sponzor Olimpijskega komiteja Slovenije in podpornik slovenskih olimpijcev

SKB banka s tradicijo nastopa kot ponosni glavni sponzor Olimpijskega komiteja Slovenije že vse od leta 1993, od začetka olimpijskega gibanja v samostojni Sloveniji. S sponzorstvom si v SKB banki želijo izpostaviti, kako pomembno je zdravo in uspešno okolje, v katerem delujejo in je tudi ena izmed aktivnosti njihove trajnostne naravnosti, saj verjamejo, da je šport pomembna dejavnost vsake družbe in ključen za razvoj posameznika. S sponzorstvom ne podpirajo le vrhunškega športa, temveč je zelo pomembna tudi aktivacija splošne populacije in rekreativcev, kar v sodelovanju z Olimpijskim komitejem Slovenije, zagotavljajo tudi s projekti športa za vse.

Osebnostno sponzorstvo Maruše Mišmaš in motivacijsko gibanje #Vztrajam

Podporo v obliki osebnega sponzorstva že več let izkazujejo tudi vrhunski slovenski atletinji, Maruši Mišmaš, ki je hkrati tudi ambasadorica SKB gibanja #Vztrajam, ki ljudi spodbuja k športu in zdravemu načinu življenju. V SKB banki pa uspešno vodijo tudi motivacijsko usmeritev in gibanje #Vztrajam, ki presega meje športa, saj motivira pri vseh življenjskih ciljih in projektih. Olimpijske vrednote kot so timski duh, trdo delo, vztrajnost, zavzetost, odrekanje in profesionalizem, skozi sponzorstvo v SKB banki prenašajo tudi na svoje zaposlene, ki jih upoštevajo tako v odnosu s sodelavci kot odnosu do zadovoljnih strank.

Projekt Slovenska bakla

Olimpijsko leto je za SKB banko, kot glavnega sponzorja Olimpijskega komiteja Slovenije vedno znova, posebno leto in prinaša različne priložnosti tudi za blagovno znamko SKB. Zato so v letošnjem letu pripravili širok spekter različnih aktivnosti, s katerimi bodo komunicirali slovenski javnosti. Poleg olimpijske oglaševalske kampanje, vsebinskih prispevkov v medijih in spremljanja športnih uspehov olimpijcev poleti na olimpijskih igrah v Tokiu, sodelujejo tudi v projektu Slovenska bakla, kjer se je SKB banka močno aktivirala in na dogodkih po vseh slovenskih občinah sodelovala s prisotnostjo SKB ambasadorjev. Ti zastopajo »zelene barve« SKB banke in skupaj s slovensko baklo, nosijo tudi olimpijske sanje. Pomembno vlogo pa imajo tudi zaposleni v SKB, ki nastopajo kot predstavniki in nosilci Slovenske bakle v krajih, kjer ima SKB banka svojo poslovalnico in je tako še bolj vpeta v lokalno okolje.

Podpiramo prave odločitve

V SKB banki postavljajo svoje stranke in njihove uporabniške izkušnje na prvo mesto. Od nekdaj so osredotočeni na posameznika, samostojne podjetnike, mala in srednja podjetja ter na velika podjetja, katerim zagotavljajo visoko kakovostne bančne produkte in storitve ter skrbijo za zadovoljstvo strank. Z zaupanjem, ki ga gradijo skupaj s strankami so zavezani k zagotavljanju dolgotrajne kakovosti

in donosne rasti hkrati pa odločeni ostati oziroma za nove stranke postati vodilna slovenska finančna skupina. Slovenski trg so tako v lanskem letu pozdravili z izjemno korporativno oglaševalsko kampanjo, kjer s sloganom »Podpiramo prave odločitve«, nagovarjajo vsakega posameznika in ga spodbujajo v procesu sprejemanja pravih odločitev – od tistih vsakodnevnih, majhnih pa vse do največjih, življenjskih odločitev.

Podpiramo naše olimpijce

SKB banka kot glavni sponzor Slovenskega olimpijskega komiteja, nastopa tudi kot sponzor slovenske olimpijske reprezentance. Spodbudo slovenskih olimpijcev so se v SKB banki v letošnjem letu odločili povezati s svojo novo korporativno kampanjo, »Podpiramo prave odločitve«. V SKB banki se zavedajo, da uspeh sledi kot sosledje sprejemanja mnogih pravih odločitev in vedo, da so tudi slovenski olimpijci morali prav tako sprejemati mnoge odločitve in odrekanja, da lahko danes na olimpijadi posegajo po svojih sanjah. SKB banka zato v svojem krovnem videu Olimpijske kampanje 2021, gledalca popelje skozi prave odločitve treh slovenskih olimpijcev: Maruše Mišmaš (atletinja), Janje Garnbret (športna plezalka) ter Petra Kauzerja (kajakar). Njihove zgodbe govorijo o resničnih dogodkih, ki so jih pripeljali na olimpijsko pot. Slovenci smo še posebej zavezani športu in zelo čustveno navijamo za uspehe naših športnikov, letošnje, zaradi zdravstvene situacije pa še vedno nekoliko drugačno leto, nas bo v času olimpijskih iger omejilo za navijanje v Tokiu. Tudi slovenski olimpijci nas bodo tam, kot zveste domače navijače pogrešali zato verjamemo, da se bo oglaševalska kampanja SKB banke še posebej usedla v srca slovenskih olimpijcev in bodo začutili podporo Slovenije in Slovencev tudi na drugi strani sveta!

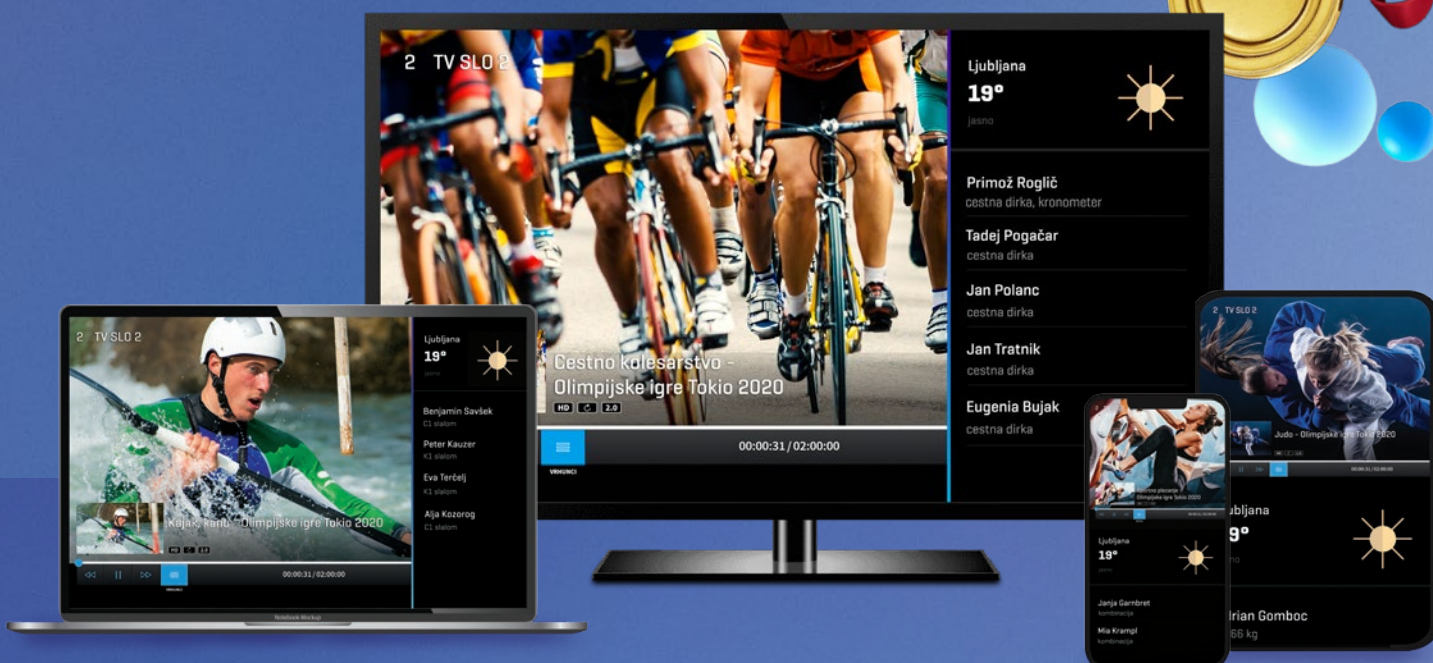
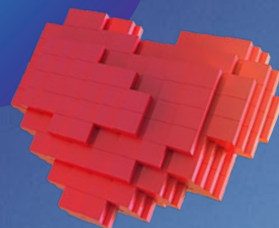
NEO

VRHUNCI SLOVENSKIH ŠPORTNIKOV NA OI!

Ujemite nastope izbranih slovenskih športnikov na **olimpijskih igrah**. Z novo **NEO funkcijo Vrhunci** si ključne trenutke oglejte kadarkoli želite. Uporabite **glasovni ukaz "Vrhunci"** in že lahko izbirate med nastopi naših vrhunskih športnikov.

DELUJE
NA VSEH
NAPRAVAH

Telekom
Slovenije
VELIKI SPONZOR

neo.io

Več o ponudbi na www.telekom.si. Telekom Slovenije, d.d., Ljubljana

Slovenska bakla

Povezovanje in občutek, da bo vse v redu

Prav vsak lahko v letošnjem pričakovanju največjega športnega dogodka na svetu občuti vsaj kanček olimpijskega duha tudi znotraj slovenskih meja. Pričara ga Slovenska bakla. Ponosno jo zastopata ambasadorki projekta Urška Žolnir Jugovar in Petra Majdič, ambasadorica Jeklene volje.

Prva ima doma dve olimpijski kolajni, zlato (London 2012) in bronasto (Atene 2004), druga bronasto, ki jo je ob kariernem uspehu (Vancouver 2010) opisala kot zlato, posuto z diamanti, saj jo je osvojila z zlomljenimi rebri in pnevmotoraksom. Obe sta športno upokojeni, tudi mami in še vedno močno povezani s športom. Slovenska bakla je eden od projektov, h kateremu sta z veseljem pristopili – Majdičeva kot ambasadorica Jeklene volje, Žolnirjeva kot ambasadorica Slovenske bakle.

Ko veš, zakaj si garal

Slovensko baklo so ustvarili železarji na Ravnah na Koroškem. Maja letos je začela svojo pot po vseh slovenskih občinah, povezala pa se je tudi z zamejskimi kraji. Širi vrednote olimpizma med ljudmi, jekleno voljo in navdih. »Odziv je izjemen! Kar kaže, kako ljudje potrebujejo povezanost s športom, kako pogrešajo zmagovalno miselnost, občutek, da bo vse v redu in da zmoremo. Pa najsi bo to pandemija covid-19 ali športni rezultati,« je o projektu razmišljala nekdanja zvezdnica smučarskega teka Petra Majdič.

»Slovenska bakla povezuje, to povezovanje pa nas povzdiguje, rastemo mentalno,« je povedala nekdanja judoistka Urška Žolnir Jugovar. Njena prva misel v povezavi z olimpijskimi igrami je garaško delo. Pomisli pa tudi na občutek zmagoslavlja in olajšanja: »Ko se vse sestavi in osvojiš olimpijsko kolajno, veš, zakaj si garal.« Na svojih premiernih olimpijskih igrah je bila še nekoliko razigrana, pravi, na zadnjih v karieri, na katerih je opravila z vso konkurenco, pa je natančno vedela, po kaj je prišla. »Bilo je zares lepo in nepozabno, toda po zadnjem dvoboju sem si rekla: 'Samo da je tega enkrat konec.'«

Vedno so me učili, da to, da nečesa ne moreš narediti, ne obstaja. Prav vse se da, vendar si moraš za to prizadevati in takšno miselnost ohranjati ves čas.

Urška Žolnir Jugovar

Ker so jo skozi kariero pestile številne poškodbe, si je v pripravah zastavila cilj, da bo v London prišla nepoškodovana. Kar ji je tudi uspelo, zato je bila na igrah izrazito samozavestna. Kako zelo je bila zbrana, pove anekdota iz olimpijske vasi. Ko jo je reprezentančni zdravnik pobaral, naj se vendar malo tudi nasmeje, mu je zabrusila, da se na olimpijske igre ni prišla smejat. Fokus je bil na najvišji ravni, energijo je hranila za vrhunec.

»Vedno so me učili, da to, da nečesa ne moreš narediti, ne obstaja. Prav vse se da, vendar si moraš za to prizadevati in takšno miselnost ohranjati ves čas,« je zlata olimpijka iz Pernovega pri Žalcu, sicer tudi lastnica dveh kolajn s svetovnih prvenstev in štirih z evropskih, sporočila ljudem, da je mogoče prav vse, končni rezultat pa je v večji meri odvisen od njih samih. Pomembna je torej jeklena volja, prav ta pa simbolično prikazuje slovensko baklo, s katero je nekdanja judoistka potovala po slovenskih občinah – nekatere je obiskala prvič.

**Odziv na Slovensko baklo je izjemen!
Kar kaže, kako ljudje potrebujejo
povezanost s športom, kako pogrešajo
zmagovalno miselnost, občutek, da bo
vse v redu in da zmoremo.**

Petra Majdič

Prej sprejmeš realnost, lažje je

Olimpijske igre so za večino športnikov in športnic vrhunec tekmovalne poti. Čeprav gre za dogodek s povsem drugo dimenzijo, kot so to denimo tekme za svetovni pokal, pa glavni akterji pogosto povedo, da se za olimpijske igre pripravljajo enako oziroma podobno kot za vsako drugo preizkušnjo. Kaj je Petra Majdič počela, da je olimpijski vrvež ni prehitro ponesel? »Vrhunec sem dosegla na svojih tretjih igrah, na katere sem prišla izkušena. V Salt Lake Cityju sem postregla z velikim rezultatskim presenečenjem. Dosežek je bil šok za vse, vendar pa tega presenečenja nisem znala realizirati do konca. Kolajna mi je ušla. Na drugih igrah v Torinu je sledilo razočaranje zaradi materiala, v Vancouvru pa sem bila maksimalno pripravljena tudi mentalno. Vedeli smo, kaj lahko pričakujemo, kaj se lahko zgodi, in prav zato, ker smo bili pripravljeni na vse, mi je uspelo ohraniti mirnost. Zgodilo se je sicer nepričakovano, ampak ker smo bili tako močni – miselnost, material, pomirjenost –, smo do zadnjega ohranili upanje, da zmoremo,« se je infarktne dogajanja v Kanadi pred enajstimi leti spominjala sogovornica. Tedaj je na ogrevanju pred tekmo v klasičnem šprintu padla in si polomila rebra, nato pa v finalu uprizorila neverjetno predstavo in osvojila olimpijski bron.

»Vsi so me potem spraševali, ali sem bila besna, huda, razočarana. Sprva sem resda bila. Že v nekaj urah pa sem sprejela stanje takšno, kot je bilo. Če bi se spraševala, zakaj sem spet jaz imela smolo, zakaj se mi je to zgodilo, verjetno še dandanes ne bi sprejela takratnega stanja. Tako je v življenju – prej ko sprejmeš situacijo, lažje ti je in lažje jo premagaš,« je pojasnila lastnica treh malih kristalnih globusov.

Zamik iger za ženske težji

Ima zdaj po debelem desetletju dosežek v njenih očeh še večjo vrednost? »Ne. Iz dveh razlogov. V trenutku, ko sem osvojila olimpijsko kolajno, je bil medijski pomp tako velik, da je presegal vse predstavljivo. Tudi če bi osvojila dve zlati kolajni, učinek ne bi bil takšen. Sploh na dolgi rok ne, kot ga je dosegla zgodba s polomljenimi rebri in pnevmotorakso. Drugi razlog pa je, da imam v športnem pokoju zares polno življenje, srečna sem, veliko se mi dogaja,« je odgovorila nekdanja šampionka, ki hčera ne želi obremenjevati s svojo tekmovalno slavo. Ne kaže jima svojih dosežkov, niti posnetka najtežje, a hkrati najuspešnejše tekme v karieri. »Enkrat jima je partner pokazal, malo orisa zato imata. Sicer pa doma ne govorimo o tem, ne razpravljamo o moji športni karieri, zato se mojih rezultatov ne zavedata. Nekoliko sta presenečeni, če nas ustavljajo ljudje in se želijo fotografirati,

ne razumeta pa najbolj, zakaj. Okolica jima včasih kdaj pove kaj o mojih tekmovalnih dneh, a jaz jima bom to skušala prihraniti do zadnjega. Za njiju sem pač mama,« je o novi vlogi, oddaljeni od tekmovališč, spregovorila Petra Majdič.

Olimpijske igre v Tokiu bo seveda spremljala in navijala za slovenske športnike ter športnice. »Tokrat je vse povezano z ženskim rodod, imamo Janjo Garnbret, pa Špelo Ponomarenko Janič, jadralki in druge. Zamik olimpijskih iger za eno leto je zahtevna zgodba. Podaljšati pripravljalno obdobje, v katerem se stvari spreminjajo in jih je treba na novo postavljati ali pa kopirati in upati, da boš dosegel formo, kot si jo imel v prvotnem načrtu, je za žensko nekoliko težje kot za moškega,« je izpostavila izziv, ki ga je športu in njenim akterjem naložila pandemija novega koronavirusa.

Mojca Finc

Slovenska bakla je bila rojena na Ravnah na Koroškem

22. april 2021 je bil prav poseben dan za Koroško, za slovensko jeklarstvo z več kot 400-letno tradicijo in za slovenski šport. V Jeklarni SIJ Metala Ravne se je rodila slovenska bakla za olimpijske igre Tokio 2020, ki je 3. maja krenila na 81-dnevno potovanje po Sloveniji in med občankami in občani slovenskih občin prebujala jekleno voljo.

Priklon 400-letni tradiciji jeklarstva

Leta 1620 je Melhior Puc, fužinar in rudar iz Labotske doline, na Koroško prenesel koncesijo za dve talilni peči in na Mušeniku postavil prve fužine. Takrat se je v Mežiški dolini začelo jeklarstvo, danes ena najpomembnejših gospodarskih panog v Sloveniji.

400 let pozneje se je med ognjenimi zubli Jeklarne SIJ Metala Ravne rodila slovenska bakla za Tokio 2020. Plamenica je priklon tradiciji jeklarstva, ki jo uspešno nadaljujemo v Skupini SIJ ter se prenaša iz roda v rod in oblikuje življenja številnih generacij Korošcev.

Skupina SIJ, ki pod blagovno znamko Jeklena volja in z njeno ambasadorko Petro Majdič prebujala jekleno voljo v ljudeh, je tudi sponzor OKS – ZŠZ. Njuno medsebojno sodelovanje je rodilo izjemno idejo o širjenju vrednot olimpizma in prebujanju jeklene volje s posebno plamenico, slovensko baklo.

Slovenska bakla prebujala jekleno voljo po vsej Sloveniji

Iz peči rojeni slovenski bakli je Petra Majdič, ambasadorka projekta Jeklena volja Skupine SIJ, vdahnila jekleno voljo z željo, da na svoji poti po Sloveniji v ljudeh, in pozneje tudi pri slovenskih olimpijcih v Tokiu, prebujala to notranjo moč – jekleno voljo, ki jo vsi nosimo v sebi. Vsakdo, ki baklo drži v roki, tako začuti to njeno jeklenost in simbol slovenstva.

Bakla je s Petro Majdič iz Jeklarne SIJ Metala Ravne svoje prve metre simbolno naredila med SIJ-evimi obrati na Ravnah do Muzeja železarstva, Štuharije. Tam je Petra opolnomočeno slovensko baklo predala njeni skrbnici – ambasadorki projekta Slovenska bakla Urški Žolnir Jugovar.

Simbol trdnosti, modrosti, povezovanja in upanja

Bakla je izdelana v kombinaciji z bukovim lesom: jeklo simbolizira trdnost in trajnost, bukov les pa simbolizira modrost in samozavest. Plamenico zaključuje jeklena krona v silhueti Triglava. Ročaj iz bukovega lesa objema pet olimpijskih krogov iz jekla, simbolov povezovanja. Plamen v kroni širi svetlobo, simbol upanja.

Slovenska bakla, ki tehta 1951 gramov in je visoka 72 centimetrov, bo po tem, ko bo povezala prebivalce vseh 212

slovenskih občin, svojo pot zaključila 23. julija, ko se bo vrnila v svoje rojstno mesto, Ravne na Koroškem.

Jeklo – trajen in vseprisoten material

Slovensko baklo bo po Sloveniji poneslo približno 10.000 nosilcev plamenice. Vsi nosilci bodo v poklon in spomin prejeli na vrstico nanizani košček recikliranega jekla Skupine SIJ. Reciklirano jeklo je material, ki se široko uporablja na vseh področjih človekovega življenja, tudi v športu in športni infrastrukturi. Slovenska bakla bo tako vsakemu nosilcu plamenice omogočila neposreden stik z najbolj recikliranim materialom na svetu. O tem skozi sponzorske projekte javnost ozaveščamo tudi v Skupini SIJ. V najboljših stvarih na svetu je Sijevo jeklo. Zato smo z njim oplemenitili tudi slovensko baklo.

Foto: Dobran Laznik

Še nikoli toliko slovenskih adutov za kolajne

Slovenska olimpijska reprezentanca bo imela v Tokiu željo vsaj ponoviti bero kolajn z zadnjih štirih poletnih iger. Po Riu de Janeiru leta 2016, Londonu leta 2012 in Atenah leta 2004 se je v domovino vrnila s štirimi, največ jih je osvojila v Pekingu leta 2008, in sicer pet. Slovenijo bo sicer zastopalo najmanj športnikov v tem tisočletju, toda adutov še nikdar ni bilo toliko.

V Barceloni je imela Slovenija 35 športnikov, v Atlanti 37, v Sydneyju 74, Atenah 79, Pekingu 62, Londonu 65 in Riu 60. Do zdaj je osvojila 23 odličij, po pet v judu in veslanju, štiri v atletiki, po tri v strelstvu in jadranju, dve v kajaku in eno v plavanju. Na Japonskem bi se seznam panog lahko povečal, saj so med kandidati za kolajne športni plezalci z Janjo Garnbret, kolesarji s Primožem Rogličem in Tadejem Pogačarjem, košarkarji z Luko Dončićem ter dvojec na mirnih vodah Ponomarenko-Osterman.

Poleg njih so še judoisti z branilko naslova Tino Trstenjak in bronasto Ano Velenšek, slalomisti na divjih vodah z Benjaminom Savškom, Petrom Kauzerjem in Evo Terčelj, jadralki Veronika Macarol in Tina Mrak, atletski fenomen v metu diska Kristjan Čeh ...

Prvič dve zastavonoši

Slovenska reprezentanca, ki jo bo vodil 81-letni olimpijonek Miroslav Cerar, bo štela 54 športnikov, zastavonoši bosta prvič dve, Bojan Tokić in Eva Terčelj.

»Rekel bi, da imamo nekoliko manj številčno odpravo kot v Riu, a je zelo kakovostna. Zato so pričakovanja lahko še nekoliko večja, kot so bila pred Londonom in Riom. Verjamem, da lahko presežemo mejo štirih kolajn, ni pa nobenih jamstev,« pravi Blaž Perko, generalni sekretar Olimpijskega komiteja Slovenije, zaveda pa se, da bo Pogačar v Tokio prišel neposredno s Toura, da bo Rogličeva forma neznanka

po odstopu v Franciji, da bosta Garnbretova in Čeh prvič izkusila igre pod petimi krogi, da je šport vedno nepredvidljiv ...

»Pri mladih tekmovalcih je težko napovedati, Kristjan ima ob tem tudi težave s trenerjem. A nikdar ne veš, fant zna vreči daleč, ne bi pa pritiskal nanj,« pravi Perko.

Devetih iger ne bo dočakal Rajmond Debevec, zastavonoša na prvih igrah za samostojno Slovenijo leta 1992, strelsko čast bo branila Živa Dvoršak. V tenisu bi lahko bila Tamara Zidanšek in Aljaž Bedene, a sta se odpovedala nastopu.

Brez slovenske hiše, igre v mehurčku

Izvršni odbor OKS je seznam potnikov potrdil 1. julija, kot zadnji pa so si olimpijsko vozovnico nekaj dni kasneje priigrali košarkarji, ki bodo prvič nastopili na OI in nadaljevali tradicijo rokometašev, ki so bili trikrat na igrah pod petimi krogi.

Ko so se izbranci Aleksandra Sekulića zmagoslavno vrnili s kvalifikacijskega turnirja v Kaunasu, so v en glas zatrjevali, da jih v Tokiu ne bo vodilo Coubertinovo načelo, ampak da gredo zmagovat. V deželo vzhajajočega sonca se bodo odpravili 16. t. m., prvo tekmo pa odigrali 26. proti Argentini. V skupini sta še Japonska in Španija. Ker se v četrtfinale uvrstita po dve najboljši reprezentanci iz vsake od treh skupin ter še dve tretjevrščeni, je realno pričakovati, da se bodo Dončić in družčina uvrstili med osmerico, potem pa je mogoče vse.

Zaradi znanih omejitev v zvezi s covidom-19 je v vodo padla zamisel o slovenski hiši, ki bi bila stičišče slovenskih športnikov, funkcionarjev, poslovnežev in novinarjev. »Čudne bodo te igre. Delovanje reprezentance bo nenavadno, ker bo vse potekalo v mehurčkih. Režim bo zelo strog. Cepljenje ni pogoj, čeprav bodo skoraj

vsi športniki precepljeni, tudi naši. Če greš iz mehurčka, se vanj ne moreš več vrniti,« je razložil Perko, ki je košarkarje pričakal v družbi predsednika OKS Bogdana Gabrovca.

Za marsikaterega športnika bo to predvsem psihološko breme. »Verjamem, da so se že navadili karanten in praznih tribun. Upajmo, da bo v Parizu čez tri leta vse spet normalno. Bi pa bilo krivično do športnikov, če bi ostali brez enega olimpijskega obdobja, zato podpiram izvedbo iger. Smilijo se mi tisti, ki bodo nastopili prvič, saj ne bodo doživeli olimpijskega čara. Kdor je bil večkrat, bo lahko primerjal in obujal spomine,« pravi Perko.

Slovinci v 17 panogah

Na igrah bo sodelovalo okrog 11.000 športnikov iz 206 držav, merili pa se bodo v 33 panogah in 50 disciplinah. Slovenci (29 športnikov in 25 športnic) bodo nastopili v 17 panogah: atletika (7), gimnastika (1), golf (1), jadrnanje (3), judo (5), kajak na mirnih vodah (2), slalom na divjih vodah (4), cestno kolesarstvo (5), gorsko kolesarstvo (1), košarka (12), lokostrelstvo (1), namizni tenis (4), športno plezanje (2), plavanje (3), daljinsko plavanje (1), strelstvo (1) in tekvondo (1).

Peter Zalokar

S kolesom na vlak

Raziskujte
Slovenijo
– ceneje ob
koncih tedna

IZLETka Neomejena do 5-dnevna potovanja ob sobotah, nedeljah in praznikih po vsej Sloveniji za le 15 evrov.

TURIST vikend Do 30 % cenejša povratna potovanja ob koncih tedna in praznikih.

Prevoz kolesa Samo 1,5 evra na dan, ne glede na razdaljo in število potovanj.

Worldwide Olympic and Paralympic
Insurance Partner

VIDEO PODCAST

Iz oči v oči z Rankom Babićem

ALLIANZ SLOVENIJA

www.allianz-slovenija.si

Eva Terčelj, zastavonoša na olimpijskih igrah

Olimpijska vozovnica ni samoumevna, zdaj pa še vihtim zastavo

Naša mojstrica kajakaštva na divjih vodah, 29-letna Eva Terčelj, si bo leto 2021 že zdaj ohranila v posebnem spominu. Pa ne le – tako kot vsi – zaradi nadaljevanja globalne pandemije, temveč zaradi lepih športnih dosežkov. Na evropskem prvenstvu je namreč osvojila srebrno kolajno, na domači tacenski tekmi pa je sredi aprila potrdila olimpijski vizum, kjer jo je doletela tudi čast, da bo na uvodni slovesnosti skupaj z namiznoteniškim reprezentantom Bojanom Tokičem vihtela slovensko trobojnico. Pogovor z Ljubljankom smo opravili domala v zadnjem hipu pred njenim odhodom v Tokio – kajakaška izbrana vrsta je namreč prva med vsemi iz slovenske odprave odpotovala na prizorišče iger.

Eva, pripadate naši izbrani vrsti v kajakaštvu na divjih vodah in prav ta je tokrat prva odšla na prizorišče olimpijskih iger, pred katerimi je zaradi dogajanja okrog zoprnega virusa v zadnjem letu zdaj obilo ugibanj. Vi ste si že nekaj časa na jasnem, da boste tri tedne pred vašo uvodno tekmo na Japonskem. Kako gledate na to?

Drži, ko se zdaj pogovarjava, smo še doma, toda tam, kjer nas čaka najpomembnejša tekma sezone, bomo že 14 dni pred uradnim odprtjem olimpijske vasi. To je res nekaj posebnega, toda obenem sta prav posebni tudi lansko in letošnje leto. Igre so predstavljene, športniki pa se moramo na njih pripraviti po najboljših močeh. Ponavadi je tako, da opravimo več enot treninga v različnih krajih, ampak zaradi pandemije je to zdaj odpadlo in se je prestavilo v zadnje obdobje, torej tik pred olimpijskimi igrami.

Kakšni pa so prvi občutki in pričakovanja o progi, ki je seveda ni med rednimi postajališče v sezoni? To pač ni niti Tacen, niti Praga, niti Čunovo pri Bratislavi ali Liptovsky Mikulaš, prav tako na Slovaškem ...

Pravzaprav smo imeli srečo, da smo to progo lahko spoznavali dve leti. Seveda je drugačna od klasičnih po Evropi, ki ste jih omenili. Narejena je po kopitu modernih s plastičnimi ovirami, podobne značilnosti so tudi v Londonu ali Parizu, zato smo tudi tam vadili, da bi se čim bolj privadili na prizorišče, kot bo olimpijsko na Japonskem.

Velika odgovornost je že zastopati Slovenijo na olimpijskih igrah, če pa si ob tem še zastavonoša, je to res posebno. Že zdaj si pravim, da si želim uživati v tem trenutku in to ohraniti v lepem spominu.

Toda vseeno bo drugače kot v preteklosti pred pandemijo na velikih tekmovanjih, kajne? Kako sploh gledate na dosedanje delo sezone v novih razmerah?

Po lanskoletni sezoni, ki je po tekmovalni plati v primerjavi s prejšnjimi leti skoraj ni bilo, smo to vsaj doslej izpeljali normalno. Pravzaprav je tako: na koncu, ko si na vodi, je vse enako kot prej, na masko pa smo se tudi že navadili. Spomladi smo morali potrjevati olimpijske norme, hkrati se mi je lep nastop posrečil na EP, kjer sem bila podprvakinja. Moram priznati, ne glede na vsa ugibanja o igrah se veselim nastopa v Tokiu.

Toda najbrž se veselite tudi vloge zastavonoše, čeprav je tudi ta letos drugačna, saj bo vsaka država tokrat imela dva v tej vlogi, poleg vas je ta čast pri slovenski reprezentanci doletela še Bojana Tokića.

V bistvu sem bila prav presenečena, ko sem izvedela, da so me izbrali. To si štejem kot veliko čast, z veseljem sem sprejela to vlogo. Velika odgovornost je že sicer zastopati Slovenijo na olimpijskih igrah, če pa si ob tem še zastavonoša, je to res posebno. Že zdaj si pravim, da si želim uživati v tem trenutku in to ohraniti v lepem spominu.

Res pa je tudi, da je bila slovesnost še posebej dolga in naporna za tekmovalce, ki so sodelovali na njej. Vrnitev v olimpijsko vas sledi sredi noči ...

Zato mi je zdaj še posebej všeč, da sva dva, pa se čakanje ne bo tako vleklo. Bojan je res zabaven, prepričana sem, da nama morebitno čakanje ne bo odveč. Ne vem sicer, kakšen bo letošnji scenarij v drugačnih razmerah, kot smo jih bili vajeni, želim pa si, da se vse skupaj ne bi preveč zavleklo, ker me čez dva dni čakajo prvi nastopi, kar je moja glavna in edina naloga, zaradi katere grem na olimpijske igre. Kvalifikacije so že v nedeljo, slovesnost pa v petek zvečer.

Kakšno je razmišljanje o tekmi?

Predvsem si želim ostati zdrava tako kot doslej, ko sem se izognila vsem

težavam. Želim se spoprijateljiti s to progo in se na njo privaditi, da prikažem vožnje, kot sem jih sposobna.

Predvsem bi se rada zbrala, da bi dosegla tisto ničlo, torej nastop brez dotikov. Ne bi ničesar napovedala, bi pa bila rada na koncu nasmejana, ker vem, česa sem sposobna.

To bodo za vas sicer druge igre, kakšen je spomin na tiste prve v Londonu 2012?

Spomini so vsekakor lepi, pa četudi se mi nastop ni posrečil. Toda navdušila me je razsežnost dogodka, igre so me prevzele. Zdaj si želim korak navzgor, torej tekmovalni uspeh.

Na prejšnjih igrah v Riu vas pred petimi leti ni bilo.

Tako je to, ko imaš le eno tekmovalno kvoto na disciplino. Takrat je bila Urša Kragelj boljša od mene in si je priborila olimpijski vizum. Veste, že doma imamo močno konkurenco, smo v samem svetovnem vrhu, zato si že štejem za čast, ko se uvrstim na veliko tekmovanje. Pot na olimpijske igre zame ni samoumevna.

S kakšnim tekmovalnim ciljem pa se boste spogledovali v Tokiu?

Predvsem bi se rada zbrala, da bi dosegla tisto ničlo, torej nastop brez dotikov. Ne bi ničesar napovedala, bi pa bila rada na koncu nasmejana, ker vem, česa sem sposobna.

Kako sicer gledate na prizorišče, Azijo, časovno razliko, drugačno hrano?

Pred dvema letoma, ko smo potovali na Japonsko, sem imela precej težav glede prilagajanja. Zato bom zdaj temu namenila nekaj več pozornosti kot takrat. Ne nazadnje bomo tam toliko časa, da res ne bo težav do tekme. V Aziji so posebnosti, hrana bo drugačna, toda v olimpijski vasi in mednarodnih hotelih to niti ni opazno. Razlike bodo, toda voda na tekmovalni progi tudi tu, tako kot povsod, teče navzdol ... (smeh).

Siniša Urošević

V Aziji so posebnosti, hrana bo drugačna, toda v olimpijski vasi in mednarodnih hotelih to niti ni opazno. Razlike bodo, toda voda na tekmovalni progi tudi tu, tako kot povsod, teče navzdol.

Bojan Tokić, zastavonoša na olimpijskih igrah V Riu je bilo zabavno z rokometiši, zdaj bo pa s košarkarji

Izbira Bojana Tokića za enega od dveh slovenskih zastavonoš na prihajajočih olimpijskih igrah v Tokiu nikakor ni naključna. Naš namiznoteniški adut bo namreč že četrtič branil slovenske barve na tem velikem tekmovanju. Tokrat pa se podobno kot kajakašica Eva Terčelj še posebej veseli prihoda v Tokio, saj ga je doletela čast vihtenja zastave na uvodni slovesnosti. Z njim smo se pogovarjali v dneh sklepnih olimpijskih priprav, ki jih je opravil najprej s kolegi v Laškem ter na Rogli, nato pa so se tik pred odhodom vsi skupaj, tokrat še v družbi hrvaških reprezentantov, zbrali v Opatiji.

Bojan, kakšna je trenutno vaša pripravljenost, kako se počutite med odštevanjem do nastopa v Tokiu?

Glede igre in tekmovalne pripravljenosti se ne smem pritoževati, četudi mi v zadnjih tednih ni šlo vse tako, kot sem si želel. Bil sem v Varšavi na evropskem prvenstvu, šel spat povsem običajno, nato pa se sredi noči zbudil s hudimi bolečinami v zapestju. Pravzaprav še zdaj nismo ugotovili, za kakšno poškodbo gre, prve dni sem si moral pomagati z nalgesini, voltareni in podobnim, sem pa zato tam vdal dvoboj 2. kola, saj si nisem želel tvegati glede nastopa na olimpijskih igrah, za katere se zdaj pripravljam po najboljših močeh.

Sicer bodo to za vas že četrte igre ...

Takole bom povedal: če bi mi nekdo ob začetku pred prvimi igrami dejal, da se bom štirikrat uvrstil na to veliko tekmovanje, bi bil zelo vesel. Toda obenem zdaj obžalujem, da me ni bilo že na igrah 2004 v Atenah. Takrat sem res igral dober namizni tenis, bil sem konkurenčen, vendar očitno še ne dovolj psihično pripravljen za uvrstitev na tako veliko tekmovanje.

Uf, biti zastavonoša je res nekaj posebnega! Le ozrite se v preteklost in pomislite, kakšni šampioni so tako pri naši reprezentanci kot tudi številnih drugih mahali z zastavo v mimohodu.

In zdaj – ne le da boste nastopili, tudi slovensko trobojnico boste vihteli na uvodni slovesnosti ...

Uf, to je pa res nekaj posebnega! Le ozrite se v preteklost in pomislite, kakšni šampioni so tako pri naši reprezentanci kot tudi številnih drugih mahali z zastavo v mimohodu. Ves svet jih je videl, na to res moram biti ponosen in obenem hvaležen olimpijskemu komiteju za zaupanje. In ne gre le za preteklost, če že pomislim, koga vse imamo v letošnji odpravi – denimo zvezdnika košarkarske lige NBA ali akterje s prestižnega kolesarskega Toura –, pa so izbrali prav mene. Lepo je to, ni kaj.

Prireditev pa bo tako kot celotne igre v teh zoprnih časih pandemije prav posebna, kajne?

Zagotovo, sicer scenarija še niti ne poznam, vem pa, da bo vse skupaj drugače, kot je bilo v preteklosti. Najbrž bo dogodek krajši, vsaka reprezentanca bo imela dve zastavonoši, že to bo drugače, ne vemo niti, kako bo z občinstvom in koliko bo spremljajočega programa. Toda ne glede na vse – takšnega vabila, ko ti ponudijo vlogo tistega, ki gre prvi v mimohodu tvoje dežele, ne zavrneš.

Takole bom povedal: če bi mi nekdo ob začetku pred prvimi igrami dejal, da se bom štirikrat uvrstil na to veliko tekmovanje, bi bil zelo vesel. Toda obenem zdaj obžalujem, da me ni bilo že na igrah 2004 v Atenah.

Nočemo vas užaliti, toda morda bodo to za vas kot 40-letnika zadnje olimpijske igre.

Ha, že zdaj imam s štirimi nastopi grand slam (smeh), toda nisem še opustil razmišljanja, da bi lahko naslednjič – saj to bo že čez tri leta – spet nastopil. No, morda bom takrat igre res spremljal iz domačega naslonjača v televizijskem prenosu. Pariz me mika, to vam že zdaj povem, ne nazadnje pričakujem, da bo takrat spet opazen pravi duh športnega spektakla s številnimi gledalci in brez omejitev, ki bodo spremljale igre v Tokiu. Povrh Francozi dobro poznajo namizni tenis, zagotovo bi tribune napolnili prav do vrha.

Kako gledate na sedanje cilje glede na vaš olimpijski učinek iz preteklosti – torej uvrstitev v 3. kolo (2008 in 2012) ter nazadnje pred petimi leti v Braziliji že zelo lepo 4. kolo?

Res mi bo Rio tudi po uvrstitvi v že prestižno družčino tistih med 9. in 16. mestom ostal v lepem spominu. Kako bo tokrat, si še ne znam predstavljati. Kot 66. igralec svetovne namiznoteniške lestvice moram ostati na realnih tleh. Precej drugače lahko razmišlja Darko Jorgić. Konec julija bo star komaj 23 let, zdaj je na 28. mestu krepko bliže najboljšim kot jaz. On se zdaj spoznava z elitno konkurenco, toda ob takšnem talentu mora razmišljati o zelo visokih ciljih. In tudi jaz se ne nameravam ustrašiti uglednih tekmecev. No, predvsem pa mi je čudovito, da se bomo tu predstavili kot ekipa.

Pariz me mika, to vam že zdaj povem, ne nazadnje pričakujem, da bo takrat spet opazen pravi duh športnega spektakla s številnimi gledalci in brez omejitev, ki bodo spremljale igre v Tokiu.

In ne boste edini slovenski olimpijec v namiznem tenisu kot na prejšnjih igrah?

Ne, tokrat res ne. Navadil sem se sicer, da sem na igrah sam iz moje panoge, povsem drugače je nastopiti ekipno. Pa ne le to, drugače je tudi, ko imaš v olimpijski vasi vsaj eno svojo reprezentanco v ekipnih igrah. Prav zabavno je bilo, ko smo bili v Riu nazadnje skupaj z rokometaši, in že zdaj se veselim, da bomo imeli v Tokiu košarkarje.

Se veselite tudi vaše nove vloge? Kot vem, boste že kmalu po olimpijskih igrah prevzeli vlogo selektorja belgijske reprezentance ...

Pravzaprav zdaj še o tem ne razmišljam, saj se želim zares dobro zbrati za Tokio. Bo pa to zame res poseben in nevsakdanji izziv. Imam veliko prijateljev v namiznoteniških krogih po svetu in tako sem tudi prejel to ponudbo. Nisem niti vedel, ali in kako bi se lotil dela, saj je šport z igralčevega zornega kota, meni doslej res dobro znanega, povsem drugačen kot s trenerske klopi. Toda nisem si mogel dovoliti, da bi to ponudbo zavrnil, zato se bom takoj po koncu olimpijskih iger lotil novega poglavja v moji zanimivi namiznoteniški zgodbi.

Siniša Urošević

Janja Garnbret
športno plezanje

ALPSKI SUPER JUNAKI

3,5

POLNOMASTNO

ALPSKO
mleko

Jan Tratnik
cestno kolesarstvo

Maja Mihalinec Zidar
atletika

Spremljajte olimpijske dogodivščine Alpskih super junakov
na FB strani Alpsko ter na spletni strani alpskisuperjunaki.si.

SPONZOR

I FEEL
SLOVENIA

MOJ NAČIN RAZISKOVANJA SLOVENIJE.

#ifeelsLOVEnia
#myway

www.slovenia.info

Safe
travels

approved by

WORLD
TRAVEL &
TOURISM
COUNCIL

Darko Jorgić

Nihče si ne želi prekrižati loparjev s Slovenci

Slovenski namizni tenis je v zadnjih letih v moški konkurenci resnično zablestel. Oče ekipe je 40-letni veteran Bojan Tokić, ta je skozi dal že nešteto bojnih polj, namiznoteniških miz. Tu so še mladi Darko Jorgić, Deni Kožul in Peter Hribar, še posebej prvi, 22-letni Hrastničan, s svojo nadarjenostjo in uspehi že nekaj let opozarja nase. Dozdajšnja krona je bila, ko si je s slovensko izbrano vrsto leta 2017 na evropskem prvenstvu v Luksemburgu priigral veliko bronasto odličje, zdaj je denimo posamično člansko med tridesetimi najboljšimi igralci na zemeljski obli, na 27. mestu svetovne lestvice Mednarodne namiznoteniške zveze, najvišje v karieri. Zagotovo bo segel še višje, na (kakovostnih) mladih svet stoji. Kajti Darko Jorgić se je že v mlajših kategorijah z mladinskih evropskih prvenstev vračal žlahtno ovenčan.

Leta 2015 je bil v Bratislavi tretji v posamični konkurenci, s Kožulom pa sta v dvojicah stopila na najvišjo stopničko. Leto dni pozneje je bil v mešanih parih s Srbkinjo Izabelo Lupulescu bronast na mladinskem svetovnem prvenstvu v Južni Afriki. Naslednje leto pa je na ekipnem članskem evropskem prvenstvu pod vodstvom nekdanjega selektorja Jožeta Urha sledil bronasti uspeh. Nato je bil tudi tretji na mladinskem EP do 21 let v Sočiju, v letu 2018 je bil sredozemski prvak posamično in z ekipo, še leto kasneje pa je bil v dvojicah

s Petrom Hribarjem šampion na evropskem prvenstvu do 21 let na Portugalskem. Sicer je pot do vrha v članski sezoni 2020 ustavila pandemija, a nedavno evropsko posamično prvenstvo, oplemeniteno še z dvojicami, v Varšavi in še posebej olimpijske igre v Tokiu bodo dale veliko tekmovalnih odgovorov na vprašanja. »Zadovoljen sem, da so lani prestavili olimpijske igre v Tokiu, saj vsi niso imeli enakih možnosti za trening. Denimo na Švedskem ni bilo karantene, tam so nemoteno vadili,« je znal povedati mladenič, ki

nastopa in si kruh služi v elitni nemški ligi pri Saarbrücknu. V Tokio pa ne more vsak, slovenska izbrana vrsta si je to pribojevala lanskega januarja na Portugalskem, prvič v zgodovini se je uvrstila na OI. V posamični konkurenci pa bosta naše barve v deželi vzhajajočega sonca zastopala dva predstavnika, poleg Darka še Tokić, 66. s svetovne lestvice.

Bojan Tokić večni vzornik

Jorgić se je glede osebnih dvobojev pozneje v letu 2020 izkazal na turnirju najboljših evropske šestnajsterice in se prebil v finale. Orožje je moral položiti le pred nemškim veteranskim mojstrom Timom Bollom. Bil pa je denimo na poti do sklepnega obračuna uspešen v dvoboju z belorusko legendo Vladimirjem Samsonovom, ki se že bliža petdesetim letom. Novembra je na svetovnem pokalu na Kitajskem za nianso izgubil proti Ma Longu, tretjemu igralcu sveta na rangirani lestvici, večkratnemu svetovnemu prvaku, posamičnemu olimpijskemu šampionu z zadnjih iger v Rio de Janeiru in dvakrat najboljšemu na OI z ekipo. Letos je imel odlične partije na turnirju World Star Contender v Dohi, v Katarju je bil polfinalist. Najboljši slovenski namiznoteniški igralec na svetovni lestvici je v boju za finale moral priznati premoč 33-letnega nemškega obrambnega igralca Ruwena Filusa.

Je pa bila kakovost igranja na enem od najmočnejših turnirjev na svetu, na katerem so manjkali le najboljši kitajski igralci, vsekakor velika spodbuda za varovanca trenerke Andreje Ojsteršek Urh. Ni vse le vihtenje loparja, pomembna je tudi psihična moč, to pa se dobi tudi, ko se športnik spomni na vzornike, ki jih je občudoval od mladih nog. »Bojan Tokić je bil vedno vzornik, tu je še Kitajec Zhang Jike, večkratni olimpijski in svetovni prvak, ki pa je že končal kariero,« o tem pravi Darko Jorgić.

A nazaj iz obljudene Kitajske v Hrastnik. Ta je prava namiznoteniška metropola kitajske veličine, saj od tam prihajajo in so prišli slovenski asi Edo Vecko, Vili Ojsteršek, njegovi hčerki Andreja in Vesna, Jože Urh, Jernej Zalaznik. »Imamo cenjeno tradicijo, zasav-ski duh pripomore, da imamo takšne igralce, vedno smo tudi dobro delali,« omeni. Seveda je pa tudi širše slovenski namizni tenis v zadnjih letih zelo vidno napredoval. »Tega napredka brez doseženih rezultatov ne bi bilo. Tokić je prej vedno sam vlekel voz, zdaj smo pripomogli še mladi. Rezultati so se začeli nizati, več se je tudi v medijih začelo govoriti in pisati o namiznem tenisu,« omenja Darko Jorgić. Že štiri leta je član Saarbrückna, ta pa je izgubil finale letošnjega nemškega klubskega prvenstva proti Borussia, ne iz nogometnega Dortmunda ne iz Mönchengladbacha, temveč iz Düsseldorfa. Slednja je bila

od Darkovega kluba boljša tudi v finalu lige prvakov. »Vsak je razočaran, ko izgubi tekmo. Še posebej, če jo izgubiš v finalu. Drugo mesto je ... tako je pač, da si vsi zapomnijo le zmagovalca. Sam takšen športnik, da nerad izgubljam tekme, sicer sem v finalnem obračunu prispeval eno zmago, a žal to ni bilo dovolj za končno slavo celotne ekipe,« navrže o nemškem klubskem prizorišču.

Pozitivno gledajo naprej

In kako ocenjuje svojo trenutno formo pred velikim športnim praznikom štiriletja v Tokiu, saj običajno je tako, pa je lani pandemija vse podaljšala v petletko? »Menim, da je pripravljenost v redu, sicer je malce padla. Je dobra, ne pa perfektna. Imam še nekaj časa, da se pripravim na olimpijske igre, tako da upam, da bo v Tokiu to res tista perfektna forma.« Posamični in ekipni cilji za prestolnico dežele vzhajajočega sonca seveda obstajajo. »Prvi cilj, ki smo ga imeli, namreč, da se kot ekipa kvalificiramo za olimpijske igre, smo izpolnili, zdaj je treba le pozitivno iti naprej. Močna

ekipa smo, nihče si ne želi prekrižati loparjev z nami, na vseh igalskih položajih smo močni. Moram pa tudi povedati, da je vse odvisno od žreba. Dali bomo svoj maksimum, naprej gledamo le pozitivno, z namenom, da nekoga presenetimo in se morebiti uvrstimo med osem najboljših ekip ali celo med štiri,« olimpijsko razmišlja.

Namizni tenis pa je kot tenis, če tega igrajo na trdi podlagi, pesku ali travi, je to pri pingpongu ... »Iskreno povedano, ustrezajo mi hitre mize, pri katerih se žoga ne ustavlja preveč. Denimo pesek pri tenisu mi ne bi odgovarjal, bolje bi bilo betonsko igrišče z malce hitrejšo podlago. Tudi trde žogice mi še najbolj ustrezajo, to, da je igra odprta, da se ne zapira preveč. Žogice so pri namiznem tenisu približno enake, je pa odvisno, katere znamke so. Nekatere so malce mehkejše, nekatere trše, meni najbolj ustrezajo tiste trše, kjer se žogica ne vrtinči preveč,« je še malce svojega igalskega pogleda razgrnil Darko Jorgić, ki kraljuje z bekhendom, lahko pa še denimo napreduje v forhendu, pri servisu in vračanju le-tega.

Marko Uršič

Z NAKUPOM SREBRNIKA BOSTE PRISPEVALI V FUNDACIJO MIROSLAVA CERARJA ZA MLADE PERSPEKTIVNE ŠPORTNIKE IZ SOCIALNO ŠIBKIH OKOLIJ.

SLOVENIJA

OLIMPIJSKI KOMITE SLOVENIJE

Elementum
ZAGOTOVO VEČ

BRONASTI
PARTNER

Elementum d.o.o.
Poslovna cona A35
SI-4208 Šenčur

☎ (04) 279 19 90
✉ info@elementum.si
🌐 www.elementum.si

Elementum
7 ZVEZDIC
Privat strategija

Več o strategiji »Elementum 7 zvezdic« si preberite na www.elementum.si/akademija

Srebrnik Miroslava Cerarja je v prodaji od 25. 6. 2021 na <https://srebrnik-oks.elementum.si>

Dodatne informacije v zvezi z nakupom srebrnika:

+386 (0)51 347 759
Bogdan Kukovec

V sodelovanju z velikim sponzorjem Europlakat smo v središču Ljubljane pozdravili Olimpijsko promenado in z zlatim partnerjem, podjetjem Fraport, letališče obarvali olimpijsko.

GRAFIKA GRACER

Sodobni, a s tradicijo
že od 1976!

OFSET TISK

DIGITALNI TISK

OBLIKOVANJE

TISK VELIKIH FORMATOV

DODELAVA

Katja Fain

Vedno je gospodarica svoje proge

Začnimo pred začetkom. Mariborčanka Metka Sparavec je bila tik pred prelomom stoletja oziroma tisočletja dobitnica prve medalje za slovensko žensko plavanje na velikih tekmovanjih. Bilo je leta 1999 v Istanbulu v disciplini 50 metrov hrbtno, osvojila je bronasto odličje in tega leta postala tudi prva plavalka, ki so jo razglasili za najboljšo športnico Slovenije. Bi bilo nenavadno, v spregi z reklom, da jabolko ne pade daleč od drevesa, če je blizu bazen, pa skoraj zagotovo ne na suho, ako povemo, da sta iz zveze Metke Sparavec z ruskim plavalcem Aleksandrom Fainom, ki je svoje čase premagoval Slovence, za reprezentanco pa ni mogel nastopiti, zrasli vrhunski plavalci, zdaj 19-letna Katja in dve leti mlajša Nika Fain. Metka Sparavec ni le Katjina in Nikina mati, ampak tudi trenerka. In Katja je naša edina potnica za bazenski plavalni del tokijskih olimpijskihkušenj. Družinsko-nedružinska, torej profesionalna naveza deluje v Plavalnem klubu Branik Maribor.

Skorajšnja olimpijka Katja, mati Metka je nastopila na Olimpijadi leta 1996 v ameriški Atlanti, je dijakinja četrtega letnika II. gimnazije Maribor. Šolanje opravlja s testi, v posebej dogovorjenih rokih. Ker je vrhunska športnica, posamezen letnik nekoliko podaljša.

Atletika, tenis, karate ...

Starša Metka in Aleksander sprva sploh nista želela, da bi sestre stopili na sled njunih športnih poti. Katja se je poskusila v atletiki, tenisu, karateju, v plavalno šolo sta jo vpisala, da bi se plavati naučila. Ampak kar se Metka nauči, Katja že od samega začetka dobro zna. Predvsem pa je plavanje vzljubila.

Katja pravi, da je raznolika plavalka, od 200 delfinskih do 400 metrov mešano, plava tudi hrbtno, najbliže ji je gotovo

prosti slog, kravl. Starša sta bila bolj kratkometražno, šprintersko usmerjena, oče v delfinu in kravlu, mati v kravlu in hrbtno. Tudi Katja se poskusi v sprintih, a bistvene so daljše, najdaljše razdalje.

Po plavalni šoli z osnovnim ukom so za Katjo sledili treningi v mlajših selekcijah, z drugimi trenerji, zdaj je Metka Sparavec mama za vse. Poleg Katje in Nike trenira recimo tudi reprezentanta Martina Baua. Katjina mlajša sestra je letos priplavala med članice, a ker je bila, tekmovalno gledano, lanska sezona sila sušna, je njen prehod, poudari starejša sestra, precej otežen. Preskok v člansko konkurenco vedno in skoraj povsod terja čas. Brez prekinitev.

Podvojena vloga staršev na športni poti otrok ne v Sloveniji, kaj šele v svetu, nikakor ni unikum. Dejstvo, da je mati hkrati njena trenerka, Katja Fain opredeljuje izrazito pozitivno, vse življenje sta skupaj, mati jo najboljše pozna po človeški in posledično športni plati, poleg tega iz lastnih izkušenj natančno ve, kako se tekmovalec počuti v vodi. Dejstva, da sta mati in hči, v nobenem trenutku kajpak ne moreta zanikati, a ko sta na bazenu, je odnos povsem profesionalen.

Misli samo na plavanje

Katja ima za Tokio olimpijsko normo A izpolnjeno v najdaljši bazenski disciplini, 1500 metrov prosto, temu je bila podrejena celotna pripravljalna sezona. Letos je nastopila na evropskem prvenstvu v Budimpešti, si želela vsaj en finale. Želja se ji je uresničila na 200 metrov prosto, v finalu je osvojila šesto mesto, na paradnih 1500 metrov je bila deseta. Preutrujena za kaj več.

Na olimpijskih igrah plavalka, plavalec nastopi v disciplini, za katero je izpolnil A-normo, poleg tega pa še v dveh z izpolnjeno B-normo.

Vrhunskost, ta čas vodilno mesto v slovenskem plavanju pomeni treninge v bazenu devetkrat tedensko, v pripravljalnem obdobju enajstkrat. Po dve uri. Vsaj trikrat na teden se Katja poti v fitnessu.

Še ne 20-letnica pravi, da ji za največje uspehe manjka predvsem izkušenj z največjih tekmovanj. Da ima sicer zmeraj svojo progo, katere gospodarica je, a bistveno se razlikuje občutek, počutje, če veš, da plavaš v finalu evropskega ali državnega prvenstva. Zaveda se, da bo psihološki pritisk na Japonskem neprimerljiv z dosedanjimi, a vsako tekmovanje pomeni kopičenje izkušenj.

V mladinskih kategorijah se Katja ozre na svoj evropski bron, v članski konkurenci pa je najvišje posegla po finalnih nastopih, tako v velikih kot malih bazenih, uvrščala se je na svetovna prvenstva in je lastnica tako mladinskih kot članskih državnih rekordov. In težje preštevnih zmagovitih plavanj. Na zadnjem merjenju s slovenskimi tekmicami se je domov vrnila z osmimi naslovi.

Katja pravi, da ta čas ne misli na popolnoma nič drugega kot na plavanje. Koliko časa bo še tako? To je nemogoče reči, v disciplini, v kateri je bila Fainova na EP šesta, je bila druga Italijanka Federica Pellegrini, ki ima 32 let, svetovni rekord na 200 metrov prosto, je svetovna prvakinja in tudi olimpijska iz Pekinga 2008, kjer je premagala srebrno Saro Isaković.

Grega Kališnik

Andrej Jelenc

Ne boji se, da bi moral na novo kolajno počakati do leta 2036

Slovenski kajakaši in kanuisti sodijo med redne udeležence olimpijskih iger. Slalomisti so tekmovali že v Münchnu 1972, po osamosvojitvi pa so se vselej potegovali za kolajne in si doslej priveslali dve srebrni. V zadnjih letih se za najvišje uvrstitve borijo tudi tekmovalci na mirnih vodah, ledino na svetovnem vrhu je najprej orala Špela Ponomarenko Janić v posamični konkurenci, nato še v dvojcu z Anjo Osterman. Kakšne so možnosti šestih tekmovalcev v letošnji olimpijski odpravi, je ocenil direktor Kajakaške zveze Slovenije Andrej Jelenc.

Slovenski slalomisti so spoznavali olimpijsko progo na Japonskem že oktobra 2019, ko niso niti slutili, kaj jim bosta prinesli leti 2020 in 2021. Kolikšno korist so imeli od takratnega obiska?

Lepo je sicer bilo, da so bili na treningu v Tokiu in se prepričali, da tekmovališče ni bistveno drugačno od tistega v Riu de Janeiru in drugih umetnih prog, na katerih nastopajo. Toda od takrat je minilo veliko časa. Pozneje so lahko le Japonci vadili na olimpijski prog, zato bodo imeli vsi udeleženci podobno izhodišče.

Zaradi preložitve OI za eno leto ste morali prilagoditi sistem uvrščanja v reprezentanco, ki je lahko računala le na eno olimpijsko kvoto v vsaki kategoriji. Slednjič so v njej sami preizkušeni asi z bogatimi zbirkami uspehov, so imeli izkušeni tekmovalci prednost v časih negotovosti in zmede? Gotovo lažje prenašajo spremembe, saj se znajo pripraviti na velika tekmovanja in pomembne nastope. Imeli smo sicer kar nekaj kandidatov, ki so pred

koronsko krizo dosegali dobre rezultate. Predvsem Luka Božič se je z izjemnimi uspehi med kanuisti boril do zadnjega z Benjaminom Savškom za olimpijsko vozovnico do letošnjega evropskega prvenstva. Po osvojitvi tretjega mesta na svetovnem prvenstvu 2019 je lani zmagal na tekmi svetovnega pokala in tudi letos veslal zelo dobro. Imel pa je smolo, da je bil njegov tekmeč Beni, ki je bil v tem času izvrsten.

Je Savška dodatno gnala tudi želja, da bi se v tretjem olimpijskem nastopu prebil med dobitnike odličij, saj pri 34 letih ne bo imel več veliko priložnosti?

Predvsem se je zavedal, da je moral po 18. mestu na zadnjem SP zmagati na vseh izbirnih tekmah za sestavo reprezentance in Luko ugnati še na letošnjem EP. Zdržal je zelo velik pritisk. Koliko energije je porabil pri

tem, se je pokazalo v finalu letošnjega EP, v katerem je ostal brez tretjega zaporednega naslova celinskega prvaka, skupno četrtega, čim je Luka izpadel v polfinalu. Na naslednjih tekmah svetovnega pokala pa je bil znova zelo hiter in dvakrat na zmagovalnem odru, zato se zanj ne bojim. Na OI si je veliko želel že v Londonu in Riu, zato ima potrebne izkušnje in cel kup vrhunskih rezultatov, ki potrjujejo, da se zna soočati s pritiskom. Upam, da bo to unovčil v Tokiu.

Slovenija je na OI osvojila dve srebrni kolajni v slalomu, obe med kajakaši: Andraž Vehovar leta 1996 in Peter Kauzer 20 let pozneje. Se ne bojite, da bi morali za novo odličje potrpeti do leta 2036?

Ne ... Peter Kauzer je tako s srebrno kolajno na lanskem EP kot na tekmah svetovnega pokala dokazal, da je še vedno zelo hiter. Je zelo zrel tekmovalec in bo tudi v Tokiu v igri za najvišja mesta. Ko smo že pri kolajni, v slalomu imamo tri zelo močne adute, so pa OI nekaj posebnega in favoriti se ne vrnejo vselej domov z odličjem. Upam, da se bodo vsi dobro zbrali za nastop in da bodo zdržali tudi psihični pritisk olimpijskega mehurčka v Tokiu. Na Japonsko so odpotovali že 5. t. m. in

so nenehno v nekakšni karanteni med hotelom in progo do 21. t. m., ko se selijo v olimpijsko vas, kjer bo življenje morda celo bolj sproščeno kot pred tem 16 dni.

Kauzer bo letos dopolnil 38 let. Koliko dinamita mu je še preostalo, potem ko ga je en del porabil že v Riu?

Peter kaže, da ima še kar nekaj dinamita. Zelo dobro se kosa z mlajšimi, ne nazadnje je imel tudi on zahtevno nalogo pri uvrstitvi v olimpijsko moštvo.

Eva Terčelj bo potovala na OI kot svetovna prvakinja med kajakašicami. Kolikšno breme ali prednost bo to zanje?

Mislím, da se ne obremenjuje z uspehom iz Seu d'Urgella. Po SP so imela dekleta veliko tekem in dobro vedo, kako so letos premešane karte. Eva se dobro zaveda, kaj mora storiti, ima pa pomembno izkušnjo, kako se mora pripraviti na veliko tekmovanje, in trdno samozavest po nizu hitrih nastopov.

Kanuistke Alje Kozorog mediji ne omenjajo veliko. Ji delajo krivico?

Je kandidatka za nastop v finalu olimpijske tekme, kar bi bil zanje lep uspeh. Ni pa realno pričakovati, da bi se lahko potegovala za kolajno.

Seveda ne smemo pozabiti na kajakaški dvojec na mirnih vodah, ki je bil lani povsem brez tekem. Kaj si lahko obeta v veslanju na 500 metrov, v katerem je bil dvakrat tretji na svetovnem prvenstvu, a letos peti na evropskem?

Na letošnji tekmi svetovnega pokala v Szegedu sta bili Špela in Anja tretji, na EP sicer peti, a ob popolni konkurenci in zelo majhnih razlikah, saj je bila tudi šesta posadka zelo blizu. Menim, da bo teh šest čolnov krojilo vrh na OI. Špela in Anja se lahko odločno potegujeta za kolajno, v Tokiu pa bodo vidni sadovi zadnjih priprav v Bohinju. Obe bosta veslali tudi med posameznicami na 500 m, saj sta s prisluzeno olimpijsko kvoto dobili pravico do drugega štarta na isti razdalji.

Koliko drži trditev, da je pri šprintu na mirnih vodah lažje predvideti razplet kot pri slalomu?

Drži, a še vedno moraš imeti pravi dan in dobro štartati, pogosto pa je pomembno, kakšno je vreme in na kateri progi tekmuješ, saj so nekatere bolj izpostavljene bočnemu vetru. Prilagoditi se bosta morali tudi na posebne razmere, saj bo olimpijska tekma na morskem vodi.

Eduardo Brozovič

Roman Krajnik

Naj bodo smeri v Tokiu na ravni, kot se za olimpijske igre spodobi

Zase pravi, da je perfekcionista. Zato je jasno, da sta se z Janjo Garnbret, najboljšo športno plezalko na svetu, pri zastavljanju ciljev in načinu dela takoj ujela. Roman Krajnik je nekdanji trener slovenske in avstrijske reprezentance, trenerstvu pa se je zapisal konec 90. let prejšnjega stoletja. Zdaj skupaj s šestkratno svetovno prvakinja snuje pot na Olimp. Zdi se, da sta v pripravi na premiero panoge na najprestižnejšem športnem tekmovanju na svetu mislila na vsako malenkost. Cilj je jasen in podredila sta mu vse.

Slabo leto pred OI sta že imela načrt za Tokio 2020, a ga je porušila pandemija. Koliko je ta preobrat načel Janjino samozavest?

V prvem valu je bilo še vse v redu. Ko so predstavili OI, pa so se pojavila velika nihanja v motivaciji – kar je pravzaprav razumljivo, saj si je za leto 2020 zadala en sam cilj. Vse mu je podredila. A treba je bilo sprejeti drugačno realnost. Leto pandemije sva tako spremenila v testno za OI 2021. Želja in volja sta se vrnila, test je opravila z odliko. Zdaj je vse, kot mora biti.

So covidni ukrepi ovirali načrtovanje poti v Tokio?

Februarja oziroma marca sva načrtovala 14-dnevne priprave tam. Poskušali smo na vse mogoče načine, a zaman. Na Japonsko nas niso spustili. Zdaj nama je vse omogočeno, kot sva si zamislila – kljub številnim omejitvam. Pri tem je ogromno pomagal OKS.

Razmere v Tokiu za plezalce niso najbolj ugodne, kajne?

V tem obdobju so v Tokiu neverjetne razmere: vročina, 100-odstotna vlaga, obupno je. Še huje je, če je oblačno. V takem se že po mestu težko premikaš. Ravno zato si želim, da sva tam prej in se – kolikor se le da – privadiva na tamkajšnje razmere.

Janja si upa, v steni je drzna, po tem je drugačna od tekmic.

S čim pa vas prepriča? Vas lahko sploh še s čim preseneti?

Vedno znova me preseneča s tem, koliko je pripravljena delati in kako neverjetno hitro se uči. Delal sem s kar nekaj vrhunskimi tekmovalci, ampak ona je fenomen v tem, kako hitro sprejema informacije in kako hitro realizira stvari. Je zelo športno inteligentna.

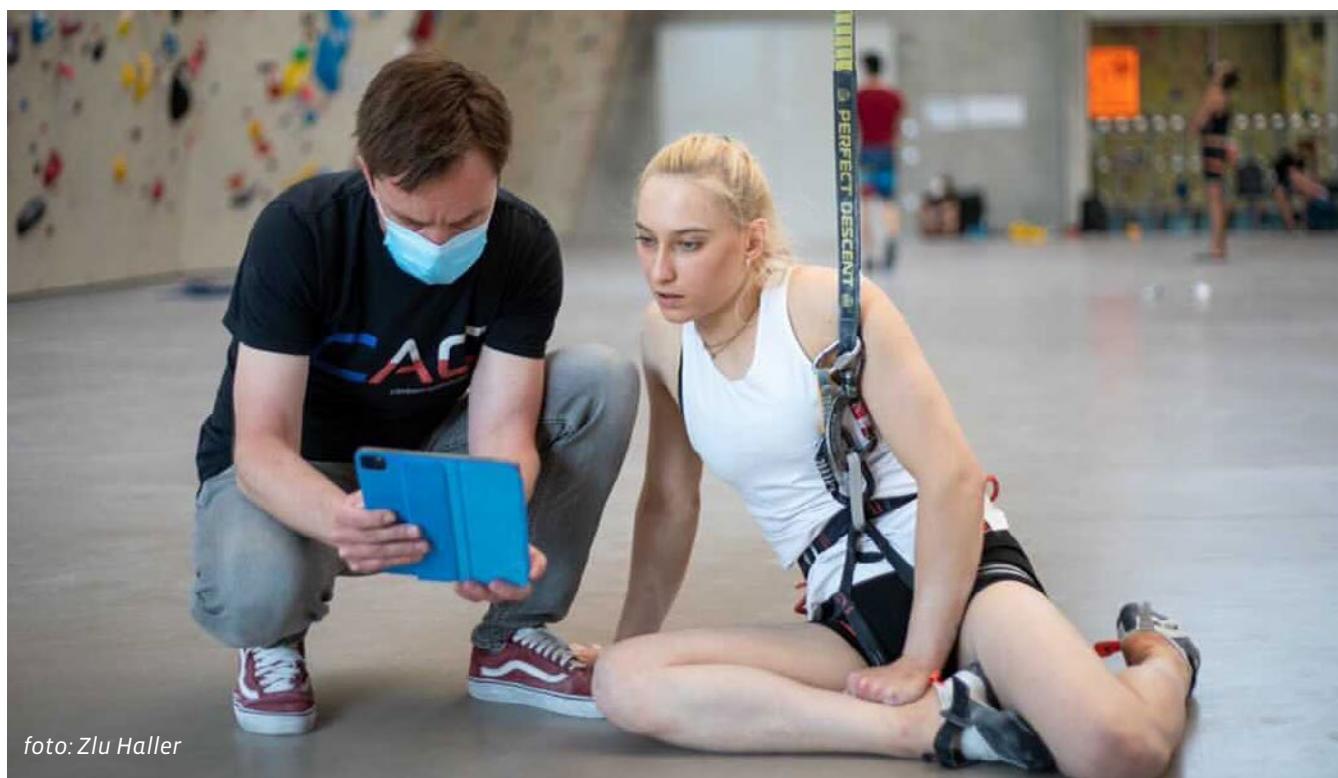

foto: Zlu Haller

foto: Maja Hitil

Janja ima izziv, ki se mu reče hitrostno plezanje. Cilj je bil preplezati hitrostno steno (15 m) v 8,5 sekunde.

Sistematično sva se posvetila treningu hitrosti, tudi s pomočjo indonezijskega trenerja Hendre Basarja, ki nama pošilja načrt treninga za to disciplino. Pravilno se ga je treba lotiti, saj lahko priprava za hitrost podre vadbo za balvane in težavnost. Našli smo neko vmesno verzijo, saj lahko hitro narediš kakšno napako in uničiš, kar si že zgradil. Dobro nama je uspelo najti pravo mero vsega, tako da se nič ne tepe med sabo, ampak se lepo sestavlja. Na tekmi v Salt Lake Cityju konec maja je steno preplezala v 8,3 sekunde, kar je njen uradni rekord.

Je treba biti na kaj posebej pozoren pri treningu hitrostnega plezanja?

Ta disciplina pravzaprav nima povezave s plezanjem. Delamo na hitrosti mišičnih vlaken, na moči v nogah. To je njen največji primanjkljaj – kot pri vsaki plezalki –, noge so bolj nogice kot noge, in s tem ni nič narobe, a če bi rad napredoval, potrebuješ nekaj več moči in hitrosti. Hitrostno plezanje je pravzaprav atletika, šprint. Zato je treba trening prilagoditi in razmisliti, koliko kakšne

vadbe dozirati, da ne bi zapravili napredka v drugih disciplinah. Ukvarjamo se tudi s preventivo zgornjega dela telesa. Veliko nam pomaga fizioterapevt Matej Bombač.

V intervjuju za Sportal ste omenili, da bi se znalo zgoditi, da bodo OI postregle z lahkimi smermi. Kaj to pomeni za Janjo?

Razširil bi se krog potencialnih dobitnic kolajn, Janjina prevlada v steni ne bi prišla do izraza. Na prvi letošnji tekmi na balvanih v Švici je pokazala svojo vrednost, v Salt Lake Cityju pa je bil finale lahek, vse so lahko splezale na vrh, ni mogla pokazati svojega znanja. Za take postavitve ne rabi treninga, lahko jo zbudiš sredi noči in splezala bo na vrh. Zato močno upam, da bodo na OI postavili smeri, kot se za tekmo take ravni spodobi. In bo zmagal najboljši, ne tisti, ki bo imel največ sreče. V šprintu ne more zmagati tisti, ki je sekundo počasnejši od ostalih. Pri plezanju lahko.

Je težje izoblikovati tekmovalca v šampiona ali delati z že izoblikovanim šampionom, ki ima ves čas visoke cilje?

Oboje je zame velik izziv. Izoblikovati šampiona je morda kanček težje,

saj greš s tekmovalcem skozi vse faze in dozorevanje. Marsikdaj pa je lahko težje delati z že izoblikovanim šampionom, ki ga je treba samo še izpiliti. Sem perfekcionista in vedno stremim k še boljšemu. Sem motiviran, 200-odstotno sem posvečen temu, kar delam – z vsem srcem in umom. Iz vsakega svojega tekmovalca želim narediti maksimum.

Med pripravami na OI se je Janja iz zasebnih razlogov preselila nazaj na domačo Koroško. Kolikšen zalogaj je pri treningih predstavljala logistika?

Zdaj se je preselila v Ljubljano in je malo lažje. Lahko pa samo rečem vsa čast, saj se je tri oziroma štiri mesece vsak dan vozila iz Koroške v Celje na trening hitrosti, nato na trening na Vrhniko in še k fizioterapevtu v Divačo. Prevozila je več kot 300 km na dan. Zanimivo bi bilo sešteti vse te kilometre, ki jih je nabrala v pripravah za OI. Ne gre samo za vožnjo, ampak tudi za trening, ki ga je treba opraviti po njej. Vsak tega ne bi zmoget, kar kaže njeno močno željo. Je šampionka v pravem pomenu besede.

Mojca Finc

Vdih.
= Hotel Park =
Izdih.

UNOVČITE
TURISTIČNI
BON

MOŽNOST
BREZPLAČNE
ODPOVEDI

MOŽNOST
PREMIKA
TERMINA

PRIVOŠČITE SI SIJAJEN PREMOR
V PRENOVLJENEM HOTELU
TIK OB BLEJSKEM JEZERU.

📅 Julij in avgust 2021

Hotel Park****

od 78,⁵⁰ €
na osebo za
nočitev z
zajtrkom

- ▶ Panoramski bazen in savne
- ▶ Kulinarika pod taktirko kuharskega mojstra
- ▶ Uživanje v slovenskih vinih iz vinske fontane

SAVA HOTELI BLED

SAVA HOTELS & RESORTS

04 579 16 00 | info@hotelibled.com
www.sava-hotels-resorts.com

BRONASTI
PARTNER

Unovčite vaš

TURISTIČNI BON

v odličnih UNION HOTELIH v srcu Ljubljane!
Rezervirajte enega izmed privlačnih paketov in

prejmite DARILNI BON
do vrednosti 100€!

ZLATI PARTNER

UNION HOTELS COLLECTION

GRAND HOTEL UNION • uHOTEL • HOTEL LEV • CENTRAL HOTEL • THE FUZZY LOG

🌐 www.uhcollection.si ☎ 01 308 1989 ✉ info@uhcollection.si

Ponudba je omejena, splošni pogoji so objavljeni na spletni strani.

*Sijoče mojstrovine
za vrhunske rezultate.*

Naj izdelki Steklarne Rogaska krasijo
vaš dom, tako kot krasijo domove slovenskih
olimpijskih zmagovalcev.

www.steklarna-rogaska.si

rogaska1665

DELO

ZLATI
PARTNER

**Vsako
soboto
pa vse do
petka**

Odprite boljše strani tedna.

NAROČILA: 080 11 99 • narocnine@delo.si • <https://info.delo.si/etrafika>

Ivan Trajkovič

Verjame, da bo v Tokiu na vrhuncu pripravljenosti

Slovenija bo imela na olimpijskih igrah v Tokiu vročega aduta tudi v tekvondoju. Zahtevno mednarodno normo za nastop na največji športni prireditvi je namreč v tem korejskem borilnem športu že drugič po Londonu 2012 izpolnil Ivan Trajkovič, ki spada med najboljše borce na svetu v kategoriji nad 80 kilogramov. To dokazujejo tudi številna odličja, ki jih je že osvojil na velikih tekmovanjih. Manjka mu le še pika na i – olimpijska kolajna.

»Verjamem, da sem takrat, ko sem stoodstoten, sposoben premagati prav vsakogar. Zato si zagotovo želim kolajno, ampak trenutno razmišljam le o prvem tekmeču,« je 29-letni Bistričan povedal o svojih pričakovanjih za olimpijski turnir v Tokiu. Dvoboji v tekvondoju se bodo začeli 24. julija, Trajkovičev dan D pa bo na sporedu že tri dni pozneje.

Kot je ocenil, je kar štirinajst od šestnajstih tekvondoistov, kolikor jih bo nastopilo v najtežji kategoriji, sposobnih poseči po kateri od kolajn. »Glavna favorita pa sta vendarle Rus Vladislav Larin in Južnokorejec Kyo-don In. Zelo neugoden bo tudi Kubanec Rafael Yunier Alba Castillo, svetovni prvak izpred dveh let v Manchesteru,« je najhujše tekmece izpostavil Ivek, kakor ga tudi kličejo.

Da že ima izkušnjo z olimpijskih iger, se mu zdi pomembna prednost zlasti v primerjavi z novinci na tem tekmovanju, najbolj pa stavi predvsem na svojo hitrost in raznolikost. »Kar zadeva pomanjkljivosti, pa mednje uvrščam to, da sem najmanjši in verjetno najlažji v kategoriji nad 80 kilogramov,« je razkril 185 centimetrov visoki Štajerec.

Areno Makuhari Messe bo 27. julija zapuščal zadovoljen, če ne bo ničesar obžaloval, kakor je to po svojem krstnem olimpijskem nastopu pred devetimi leti v Londonu. »Globoko v sebi sem takrat vedel, da sem bil sposoben pokazati več, vendar pa sem nato po vrhunski prvi rundi zmrznil,« se je spomnil londonskega dvoboja z Južnokorejcem Dong-Min Chajem, v katerem je izgubil s 4:9. S tem porazom so se kakor milni mehurček razblinili tudi vsi njegovi upi, da bi že ob ognjenem krstu na največji športni prireditvi dosegel odmevno uvrstitev.

Da zaradi strogih ukrepov proti širitvi novega koronavirusa na tribunah ne bo gledalcev oziroma bo na njih zgolj omejeno število japonskih, ga ne moti. »Na to se sploh ne oziram, saj navijačev med borbo nikoli ne opazim niti ne slišim; takrat sem namreč popolnoma osredotočen le nase,« je zaupal Trajković in glede ukrepov pripomnil, da verjame, da so potrebni.

»Zdravje nas udeležencev kot tudi prebivalcev Japonske mora biti na prvem mestu,« je poudaril in dodal, da se je že navadil na pogosta testiranja na covid-19. »Verjamem, da nikomur niso prijetna, saj tudi meni niso, a vendar niso nekaj takšnega, da bi me vrglo iz tira,« je dejal najboljši slovenski tekvondoist, ki se lahko pohvali s po dvema (bronastima) kolajnama s svetovnih prvenstev (Puebla 2013 in Muju 2017) ter dvema z evropskih prvenstev (drugi je bil v Manchesteru 2012 in tretji šest let pozneje v Kazanu).

Iz Beograda, kjer je pilil formo konec junija, se je vrnil na Roglo, kjer bo opravil zaključne priprave s tujimi partnerji za sparing. »Počutim se dobro, moja forma se dviguje in verjamem, da bom v Tokiu na vrhuncu pripravljenosti,« je optimističen bistriški as, ki ga bosta na olimpijskem turnirju kot trenerja vodila Jure Pantar in Dragan Zarić. »Zame je zelo pomembno, da bosta oba z mano na Japonskem. Smo odlična ekipa, Jure in Dragan odlično sodelujeta med seboj in z menoj,« je še povedal Trajković, ki zaključuje magisterij na Fakulteti za šport v Novem Sadu.

Miha Šimnovec

Jan Polanc

Kolesar, o katerem se premalo govori

Kariera Jana Polanca je zanimiva in dolga. Trenutno je sicer nekoliko žalostna, a prišle bodo dirke, ko bo spet lahko pokazal, kdo je – steber slovenske kolesarske reprezentance, steber moštva UAE Team Emirates. Nanj se lahko vedno zanesesh in vedno opravi svoje delo stoddotno, pravijo vsi trenerji, ki so ga imeli priložnost trenirati.

Spet drugi pravijo, da je naš najboljši kolesar, o katerem se najmanj govori. Mar moramo spomniti, da je nosilec rožnate majice, da je na Giru slavil v dveh etapah? Vsi ti dosežki in ta, da je bil že enajsti in štirinajsti v skupnem seštevku dirke po Italiji, gredo hitro v pozabo, ker imamo vsaj še dva slovenska kolesarja, ki dosegata še odmevnejše rezultate. Tako je to, če tekmuješ v najboljši generaciji vseh časov slovenskega kolesarstva. Kdaj bo spet taka generacija? In še ena insajderska šala, ki kroži med slovenskimi kolesarji; v državno slovensko reprezentanco je težje priti kot na all star tekmo v ligi NBA. Zakaj? Ker sta trenutno dva Slovenca prvi in drugi na lestvici svetovne kolesarske zveze UCI. In potem so tu še vsaj trije, ki zmagujejo na etapah Gira ali so drugi v etapah na Touru in zmagujejo na etapah na Giru in Vuelti in na ... Da, biti član državne kolesarske ali olimpijske reprezentance je danes res težko.

Jana to ne skrbi, trenutno ga najbolj skrbi dirka po Franciji, vendar ne zaradi lastne forme, telesne pripravljenosti, ampak zaradi napetosti nad moštvom UAE, ki na Touru brani lansko zmago Tadeja Pogačarja.

Biti član moštva, ki brani rumeno majico velikega Toura, je velika čast in še večja muka. V življenjski formi moraš biti, čeprav je naziv tvojega delovnega mesta pomočnik. Da, kolesarstvo je moštven šport, veriga, ki je ne strga najslabši,

temveč najboljši člen, in potem zмага. Zmaga sam, ampak brez svoje verige, moštva, mu to ne more uspeti. Takšno je kolesarstvo. Kruto je. Še bolj kruto je, če nisi dovolj dober, da bi se uvrstil v ekipo, ki bo branila rumeno majico. »Tega si enostavno nisem smel dovoliti,« je po dirki po Sloveniji med drugim

povedal Jan. »Moštvo pričakuje veliko od mene, vseskozi bom kril hrbet Tadeju Pogačarju, vseskozi bom moral biti njegova odskočna deska do najboljših uvrstitve. Takšno je pač delo pomočnika na dirki. Da, tudi vodonoša bom, vse to sodi v moje delovne naloge,« je razložil Jan.

In potem je sledil šok

Jana Polanca ni bilo v ekipi za letošnje branjenje Pogačarjeve rumene majice! Kaj se je zgodilo? Odločitev moštvenih veljakov je bila jasna: Jan gre na Vuelto, na Touru bomo uporabili druge pomočnike. Šok je bil velik, vendar je Jan to prenesel profesionalno, zaveda se vseh svojih nalog in spoštuje odločitve nadrejenih. Večji šok je bil za navijače. Spomnimo se, da je lani na Touru Pogačarju kar dvakrat rešil dirko. Bil je njegova senca in dvakrat je nanoslo, da mu je moral dati svoj obročnik in kolo. Če bi čakali mehanike, bi Pogačar izgubil veliko več časa in s tem prav gotovo tudi možnost za zmago. Jan je svoje delo opravil vrhunsko in si ne očitá, da je storil premalo ali preveč. Gleda naprej proti Tokiu in proti dirki po Španiji in na koncu sezone ga čaka še svetovno prvenstvo.

Talent, veliki up, zmagovalec in pomočnik

Vse to je Jan Polanc v eni osebi. Vse to je dal skozi v svoji karieri, od kategorije dečkov do zdajšnjih elitnih kolesarjev. Spomin vleče v kranjsko Savo, ki je na svetovne dirke ravno pospremila Tadeja Valjavca. V klubu je zazijala velika praznina in kazalo je, da je še dolgo ne bo mogoče zapolniti. A vendar, bil je deček s priimkom Polanc. Priimek, ki je že bil najboljši kolesar v državi – Marko Polanc, Janov oče, je že osvojil zlato kolo, ni pa bilo nujno, da ga bo kdaj tudi njegov sin, ki je komaj začel kolesarsko pot.

Jan je že od najmlajših kategorij kazal velik talent. Ne, ni bil serijski zmagovalec, zmagoval je samo na najtežjih dirkah.

To pa je pomenilo, da je pred njim nekaj velikega. Imel je 17 let, ko se je odločil postati profesionalni kolesar. To pomeni, da je bil pripravljen življenje podrediti kolesu, treningu in dirkanju. Opravil je poklicno šolo, v primeru, da stakne poškodbo, da mu višja sila prepreči pot med najboljše, kajti o »nižji« sili ni bilo govora in Janu ni mogla preprečiti, da se uvrsti tja, kjer danes je – med najboljšimi kolesarji na svetu, med nosilci rožnate majice, z nosilcem rumene majice, z najboljšim kolesarjem na svetu, ko se na kolesarski majici nosi državni grb.

Zakaj je Jan Polanc pomočnik in ne nosilec rumene majice na Touru? Predvsem zato, ker je naključje nanoslo, da je v generaciji »nezemljana« Tadeja Pogačarja. Pred Pogijevim prihodom v njegovo ekipo UAE je Polanc stalno dirkal z italijanskimi sotrpini. UAE Team Emirates je pravzaprav italijansko moštvo na delu v tujini in Polancu kot Slovencu je bilo zelo težko najti vodilno mesto v njem, čeprav je bil zmožen biti med deseterico na Giru. In če si zmožen priti med deseterico na Giru, si lahko v naslednjih sezonah tudi med deseterico na Touru ali Vuelti. Spet se spomnimo; Jan je nosilec rožnate majice in bi lahko veljal za kolesarja za tritedenske dirke, ki lahko računa na skupni seštevek. Kruto profesionalno življenje je zapleteno. Ravno ko je razmišljal, da bi poiskal moštvo, ki bi potrebovalo kapetana kova Polanca, je v ekipo prišel Pogačar. Dogovor je bil kmalu sklenjen: ostal je v moštvu z novo nalogo – pomagati rojaku do največjih zmag. In tako je bilo lani na francoski pentlji. Vsem je bilo jasno, da je bil Jan Pogačarjev najboljši pomočnik.

Miroslav Cvjetičanin

Dončić se ne šali: V Tokio po kolajno

Na kvalifikacijskem turnirju v Kaunasu so slovenski košarkarji v velikem slogu poravnali račune z zgodovino in si 29 let po ustanovitvi državne reprezentance priigrali prvo uvrstitev na olimpijske igre. Mimogrede pa so dobili še zadoščenje zaradi krivičnega tekmovalnega ustroja Mednarodne košarkarske zveze FIBA, ki jim je po osvojitvi zlate kolajne na evropskem prvenstvu 2017 preprečil, da bi nastopili na svetovnem prvenstvu 2019. Zdaj se lahko popolnoma osredotočijo na prihodnost in na Tokio. Možnosti, da bi pripravili nov podvig, so namreč vse prej kot majhne.

Po 13 zaporednih nastopih na evropskih prvenstvih z zlatim vrhuncem v Istanbulu 2017 in treh na svetovnih prvenstvih je slovenska moška košarkarska reprezentanca dosegla nov zgodovinski mejnik. Ne le zato, ker imajo olimpijske igre že od nekdaj kultni status v očeh košarkarjev. V osmem olimpijskem ciklu po ustanovitvi izbranega moštva so navdušili s prikazano igro in spravili v obup nemočne tekmece. Odpravili so jih s povprečno razliko 31,7 točke (50 proti Angoli, 35 proti Poljski, 28 proti Venezueli in 11 proti Litvi), dosegali 106 točk na dvoboju in delovali, kot da preboj med elitnih 12 moštev za Ol še zdaleč ni njihov končni cilj.

»Vsak otrok v Sloveniji sanja, da bi nekoč igral v ligi NBA, da bi zastopal svojo državo na olimpijskih igrah ali da bi vsaj enkrat oblekel dres z državnim grbom. Meni je vse to uspelo že pri 22 letih, zato sem brez besed. Vsi smo si želeli priigrati vozovnico za Tokio. Vzdušje v reprezentanci je izjemno, vsi dihamo kot eden in to se je pokazalo na parketu. Na Japonskem bomo začeli novo poglavje,« je po imenitnem uspehu potrdil Luka Dončić ter na vprašanje, kaj bi raje osvojil, naslov prvaka v ligi NBA ali zlato olimpijsko kolajno, odgovoril s širokim nasmehom: »Rade volje vzamem oboje!« In kdor vsaj malo spremlja športno kariero 22-letnega zvezdnika, dobro ve, da je mislil zelo resno.

Ob Luki so vsi boljši

V Kaunasu je Dončić blestel s povprečjem 21,3 točke, 8 skokov in 11,3 asistenc na štirih tekmah, čeprav se ni za vsako ceno silil v ospredje. V odločilnem spopadu z Litvo se je izkazal z 31 točkami in izenačil osmi najboljši strelski dosežek v zgodovini uradnih dvobojev slovenske reprezentance, dodal pa še 11 skokov in 13 asistenc ter iz rok legendarnega Arvydasa Sabonisa prejel lovoriko za najboljšega košarkarja turnirja.

SKOZI OČI ŠPORTNIKA

Zaslужil pa bi si še nekaj trofejev, med drugimi za igralca z najbolj pozitivnim vplivom na druge člane moštva. Prav vsi so igrali veliko bolje in se nalezili zmagovalne miselnosti čudežnega Ljubljančana, ki je doslej igral za Slovenijo na 13 uradnih tekmah in ob njenih dveh največjih uspehih ni okusil niti enega poraza. Blesteli so tudi v zadnjem hipu naturalizirani center Mike Tobey, Zoran Dragič, ki zaradi poškodbe ni mogel igrati na eurobasketu pred štirimi leti, člani takratne zlate zasedbe Vlatko Čančar, Jaka Blažič, Klemen Prepelič, kapetan moštva Edo Murić ...

Veliko zaslug za uspeh ima tudi selektor Aleksander Sekulić. Novembra lani je začasno prevzel reprezentančno krmilo, po uspešno dokončanem delu v kvalifikacijah za evropsko prvenstvo 2022 pa dobil dveletni mandat, čeprav sta bila v igri tudi slovita Dimitrios Itoudis in Xavi Pascual. V Kaunasu je razblinil še zadnje dvome in pomisleke, toda glavne zasluge je vendarle pripisal košarkarjem. »Naše moštvo je odlikuje neverjeten kolektivni duh, povezano je kot velika družina. Vsi vemo, da je Luka Dončić prvo ime ekipe, a nihče ne kaže znakov ljubosumja. Celo nasprotno: eden drugemu privoščijo vse. Vzdušje je fantastično. Vsi so sprejeli vloge v reprezentanci in sledijo Luki, ki je že pri Dallasu in pri Realu v Madridu dokazal, da je pravi vodja na igrišču. Po moje je najboljši košarkar na svetu, vseeno pa je čudovito spremljati, kako mu soigralci zaupajo in kako on njim. Vzememo si pomagajo. Ob Luki smo boljši tako košarkarji kot trenerji,« meni 43-letni selektor, ki je od leta 2006 deloval v izbrani vrsti kot pomočnik glavnih strategov, zdaj pa dokazuje, da se je od vseh skupaj veliko naučil.

Španci se bojijo slovenske pošasti

Ob krstnem nastopu med olimpijsko elito čaka slovensko reprezentanco težka naloga. V skupini C jih bodo pričakali finalista zadnjega svetovnega prvenstva Španija in Argentina

ter gostiteljica iger Japonska. Prva ovira bodo 26. t. m. Argentinci, s katerimi Slovenija še ni odigrala udarnega dvoboja, izgubila je na dveh pripravljalnih soočenjih v Buenos Airesu (89:97) in Singapurju (72:94) v letih 2000 in 2006. Podobno velja za Japonsko, s katero se je srečala le leta 2004 v Slovenskih Konjicah in zmagala s 84:68. Zato pa je Španija druga najpogostejša tekunica za Hrvaško; moštvi sta ob različnih priložnostih pomerili kar dvajsetkrat. Slovenci so bili doslej uspešnejši le petkrat, med drugim v najpomembnejši bitki doslej: v polfinalu EP 2017 kar z 92:72. Zato so pri športnem dnevniku Marci iz Madrida z velikim naslovom opozorili: Na poti do zlate kolajne bo Španijo pričakala pošast!

V letošnji četrtfinale v Tokiu se bosta uvrstili po dve najboljši zasedbi iz vsake od treh skupin in dve najuspešnejši med tretjeuvrščeni. V izločilnih bojih bo šlo na nož, zelo pomembno vlogo pa bo imelo žrebanje tekmovalnega sporeda elitne osmerice. Vsi se bodo namreč poskušali ogniti soočenju s selekcijo ZDA, ki je na dosedanjih 19 olimpijskih turnirjih le štirikrat ostala brez zlate kolajne (v letih 1972, 1980, 1988 in 2004) in

bo v Tokio popeljala zvezdniško zasedbo z dvakratnim junakom finala lige NBA Kevinom Durantom na čelu. A če bi vprašali Luko Dončića, bi lahko Japonsko preimenovali v deželo vzhajajočih šampionov iz Slovenije.

»Luka z vso pravico sanja o zlati kolajni in tudi drugi ne smemo biti pretirano skromni. Na Olimpijadi moramo odpotovati z dvignjenimi glavami in velikimi ambicijami, čeprav so košarkarji brez pravega počitka od lanskega začetka klubske sezone. Meriti moramo na najvišja mesta. To smo si prislužili, ne smemo pa nikogar podcenjevati. Lahko pride naš trenutek, ko bomo zasijali tudi na osrednjem olimpijskem odru,« je prepričan Aleksander Sekulić. Srbe, Hrvate, Litovce, Grke, Ruse, Brazilce, Kanadčane, Turke in druge košarkarske velikane, ki bodo tokijski spektakel spremljali prek televizijskih zaslonov, je Slovenija že prekosila, Zoran Dragič pa zagotavlja, da bo na igrišču padel še kakšen prvokategornik: »Ne bomo se zadovoljili zgolj s potjo v Tokio. Mislim, da se nas lahko tekmeči bojijo. Lahko so spremljali turnir v Kaunasu in se prepričali, kako znamo igrati.«

Eduardo Brozovič

HEMA

JUMBO
VISMA

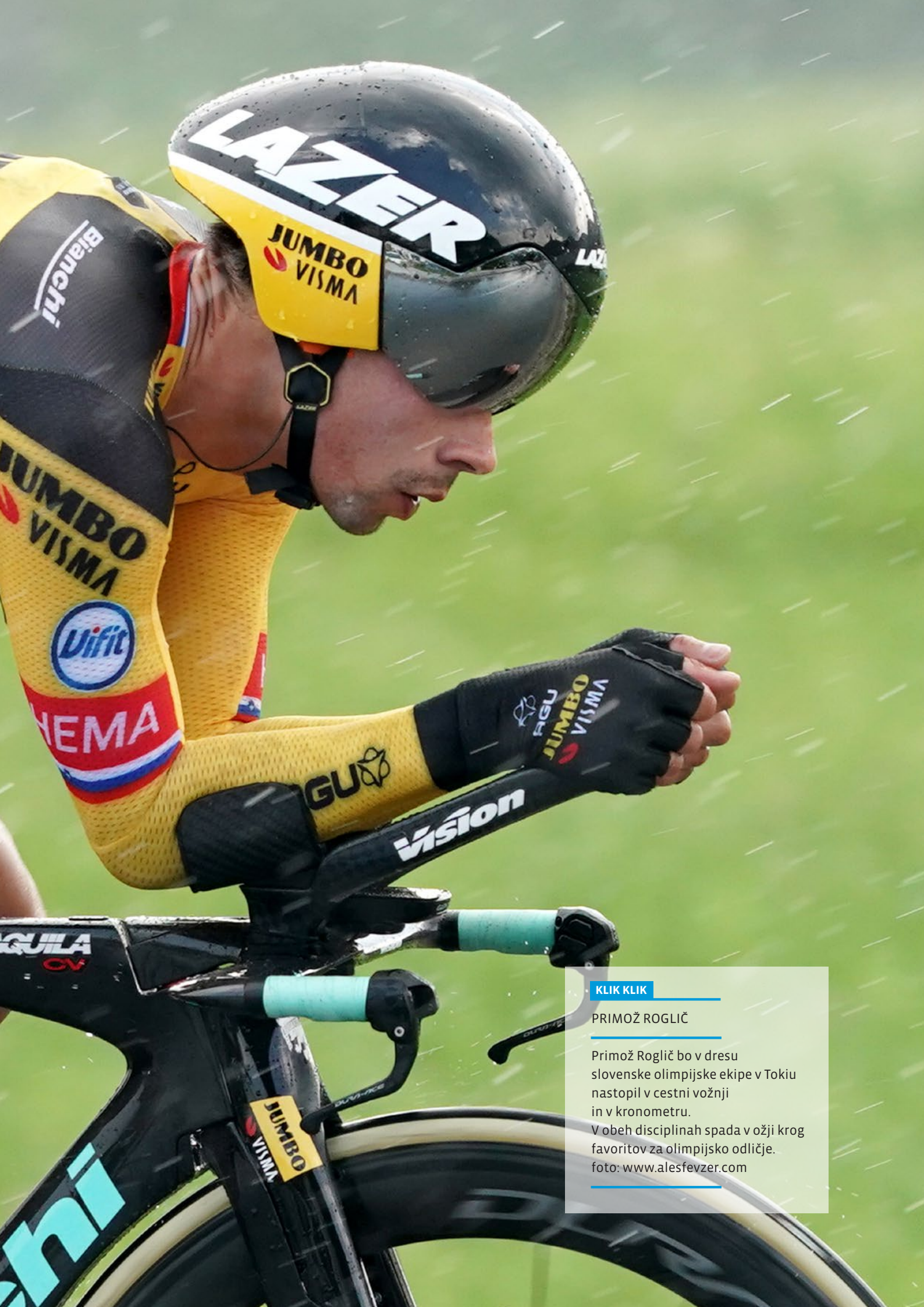
AGU
Bianchi

fi'zi:k

Bianchi
by Vision

1

JUMBO
VISMA

KLIK KLIK

PRIMOŽ ROGLIČ

Primož Roglič bo v dresu slovenske olimpijske ekipe v Tokiu nastopil v cestni vožnji in v kronometru.

V obeh disciplinah spada v ožji krog favoritov za olimpijsko odličje.

foto: www.alesfevzer.com

Bach v novoletnem nagovoru izpostavil pomembnost športa

Predsednik Mednarodnega olimpijskega komiteja Thomas Bach je v svojem novoletnem nagovoru poudaril pomen športa in olimpijskih vrednot v današnjem svetu. Obenem je pohvalil gostitelje iger v Tokiu in dejal, da »upa na nepozabne igre leta 2021«.

»Vloga športa pri fizičnem in psihičnem zdravju, njegova vloga v družabnem življenju in vpliv športa na ekonomijo so prepoznani po vsem svetu,« je poudaril. »Potrebujemo več solidarnosti. Potrebujemo večjo solidarnost znotraj družb in tudi med družbami,« je o največji lekciji koronskega leta 2020 še dejal Bach.

Sedeminšestdesetletnik je v nagovoru pohvalil tudi »veliko zavzetost in odločnost« olimpijskih organizatorjev, ki so skupaj z Mocom marca igre Tokio 2020 zaradi koronavirusne pandemije preložili na letošnje poletje – od 23. julija do 8. avgusta.

»Tokio je še vedno najbolje pripravljeno olimpijsko mesto vseh časov,« je dejal Bach in dodal, da sta zavzetost in odločnost organizatorjev v skladu z odločnostjo Moka, da »te igre organizira na varen način za vse udeležence in olimpijske igre prilagodi svetu in življenju po koronavirusni pandemiji«.

Predsednik Moka je poudaril, da bodo poletne igre v Tokiu in tudi priprave na zimske igre leta 2022 v Pekingu »prednostne naloge za izredno olimpijsko leto 2021«. Enako zavzetost in odločnost vidi tudi pri kitajskih organizatorjih: »Vsa olimpijska prizorišča so že pripravljena na ljubitelje zimskih športov po vsem svetu.«

V zvezi s pandemijo je Bach dejal: »Vzeli jo bomo kot lekcijo za naprej, v olimpijski družini smo se marsičesa naučili in izzive prihodnosti bomo spet spremenili v priložnosti. V tem smislu bomo v prihodnosti tudi izvedli reforme olimpijske agende 2020.«

ŠOLSKI ZVEZKI

ZVEZKI ZA PRVO TRIADO

SEZNAM ŠOLE DELOVNI ZVEZKI & ŠOLSKÉ POTREBŠČINE

NAJ HITREJE & ENOSTAVNEJE

VSE ZA ŠOLO V PAKETU

Zvezki so del seznama delovnih zvezkov in šolskih potrebščin, ki so jih učitelji izbrali za šolarja.

KLIK NA www.kopija-nova.si
in samo še štirje koraki...

- 1 Izberite šolo in razred
- 2 Izpis seznama šole
- 3 Naročilo po seznamu šole
- 4 Dostavljeno na vaš naslov

Sept-A-Derm

za učinkovito dezinfekcijo rok,
opreme in prostora

UČINKOVITOST

EN 12791

EN 1040:2006, EN 13727

EN 1275:2006, EN 13624

Za pred-kirurško pripravo rok

Baktericidno delovanje

Fungicidno razkuževanje

Protimikrobna tekočina, učinkovita proti različnim koronavirusom: humani koronavirus 229E (HCoV-229E), virus mišjega hepatitisa (MHV-2 in MHV-N), pasji koronavirus (CCV), prenosljivi virus gastroenteritisa (TGEV).

Sept-A-Derm dokazano ubije 99,9 % bakterij in gliv* in je dermatološko testiran.

*Laboratorijska učinkovitost potrjena s strani NLZOH, Poročilo št. 4009 17/31759 20/29339 M in št. 4009 17/31759 20/29340 M

✉ info@lek-veterina.si ☎ **02 5413 400**

lek veterina

- 💧 za osebno in profesionalno uporabo
- 💧 različna priročna pakiranja
- 💧 50 ml žepno pakiranje

FOKSI SPORTNI COPATI

Za vse male
olimpijske navijače

alpina

Na voljo v vseh prodajalnah Alpina ter na www.alpinashop.si

Šport v Sloveniji v obdobju epidemije

Olimpijski komite Slovenije – Združenje športnih zvez je organiziral okroglo mizo z naslovom Šport v obdobju epidemije – razprava o ukrepih prepovedi in omejevanja izvajanja športnih dejavnosti ter možnih rešitvah.

Udeleženci okrogle mize so se strinjali, da je izpad organiziranega športa v Sloveniji širši družbeni problem, saj je športna vadba pomembna naložba v zdravje. Pri omejevanju športnih dejavnosti se ne sprašujemo več o tem, ali je nastala škoda, ampak kolikšna je ta škoda. Potrebno je zaupati slovenskemu športu, ki je visoko strokoven in sposoben izvajati varne športne aktivnosti tako za mlajše kot starejše.

Pandemija novega koronavirusa je poleg različnih omejitev, ki smo jim priča v vsakdanjem življenju, povzročila rigorozno omejitev izvajanja športne dejavnosti na različnih ravneh. V drugem valu epidemije v Sloveniji je organizirana športna dejavnost izdatno omejena predvsem za otroke in mladino in organizirano športno rekreacijo. Dolgotrajno večmesečno omejevanje izvajanja velikega dela organiziranih športnih dejavnosti ima negativne posledice za množico otrok in mladine. Govori se že o generacijah in ne zgolj o tem, ali je povzročena škoda, ampak kakšna škoda je bila povzročena. Na to opozarjajo številni strokovnjaki in tudi izsledki raziskav na tem področju. Ugotovili so, da se je gibalna učinkovitost otrok in mladine zaradi omejitev izrazito zmanjšala, pri otrocih se je zelo povečal delež podkožnega maščevja, zaznan je velik upad interesa otrok za športno dejavnost.

Športne organizacije so tako kot ostali deli družbe vseskozi odgovorno in aktivno sodelovale pri spoštovanju ukrepov za omejitev širjenja koronavirusa in tudi brez zadržkov izrazile podporo slovenski vladi, ko je bilo to potrebno in so bili sprejeti ukrepi, ki so vsaj v določeni obliki omogočili minimalno delovanje športa v Sloveniji.

A vendar je kljub povedanemu premalo posluha za športno stroko, saj le-ta ocenjuje, da obstajajo načini za športne aktivnosti na varne načine.

Urška Potočnik, trenerka plavanja, je poudarila, da bodo posledice dolgoročne in očitne, še posebej je opozorila predvsem na povečanje apatije otrok v odsotnosti vadbe v bazenih. Poudarila je, da v tistih okoljih in skupinah, kjer je bila vadba v bazenih omogočena, ni bilo zaznanih prenosov okužb.

Matic Vidic, košarkarski trener, je prav tako ocenil, da je možno izvesti varne treninge, kar se dokazuje v vseh mednarodnih tekmovanjih in najvišji ligi, ki poteka. Povedal je, da so se treningi res iz dvoran preselili pred ekrane, kar pa bo imelo tudi posledice – predvsem velik osip in vprašanje pripravljenosti otrok, ko se bodo ukrepi sprostili.

Sebastijan Piletič, trener gimnastike, je opozoril na problem, da otroci v športu ne vidijo dolgoročnih ciljev. Ni pozabil tudi na klube, ki so obsojeni na propad, saj čez pet do šest let ne bodo mogli vzgajati vrhunskih športnikov. Pri prilagoditvi situaciji ne vidi težav. Najlažje je prepovedati in delati nič. »Vsi po svetu, ko se pogovarjam z drugimi trenerji, se srečujejo s podobnimi vprašanji in težavami, različna pa sta njihovo reševanje in posluš tistih, ki odločajo,« je ocenil Piletič.

Epidemiologinja Nina Pirnat je opozorila, da epidemija v Sloveniji kar nekaj časa ni bila zavidljiva tudi v primerjavi z drugimi državami, ne glede na to pa se na NIJZ zavedajo, da je redna telesna aktivnost nujna tako za otroke kot za odrasle. Povedala je, da ima epidemija seveda širše posledice kot zgolj posledice covid-19, zato je odpiranje športne dejavnosti še posebej pomembno. Povedala je, da so bila na NIJZ že spomladi pripravljena priporočila za varne športne aktivnosti. Pri tem je NIJZ sodeloval tudi z nacionalnimi panožnimi športnimi zvezami. Ocenila je, da so klubi po jesenskem sodelovanju že vzpostavili ustrezne ukrepe za varno športno aktivnosti. Na NIJZ menijo, da je individualna športna aktivnost na prostem varna, pri selitvi v dvorane pa so potrebni bolj poostreni higienski ukrepi in predvsem ustrezno prezračevanje. O tem že teče dialog med športom in stroko. Vsa navodila za varno športno

aktivnost torej so, ukrepe pa seveda sprejema vlada. »Priče smo izgubljanju generacij našega športa ... Rešitve so, ampak jih je treba potrditi. Šport je pri nas ta čas pravzaprav v ilegali, na Hrvaškem lahko denimo od konca prejšnjega meseca trenirajo vsi nogometaši.«

Prof. dr. Gregor Jurak s fakultete za šport je predstavil negativne vplive omejevanja športnih aktivnosti. Čeprav je po naravi optimist, ocenjuje, da lahko že govorimo o izgubljeni generaciji, o koronageneraciji, ki smo ji naredili nepopravljivo škodo. Po oceni študij, ki so jih naredili na fakulteti za šport, gre za okoli 20.000 mladih, ki so izgubljeni za šport, ne samo za vrhunski šport. Na fakulteti ves čas podrobno spremljajo situacijo in žal ugotavljajo, da odločevalci ignorirajo športno stroko. »Ne pogovarjamo se več o tem, ali bomo ustvarili škodo, ampak kako veliko škodo smo že ustvarili,« je zaključil.

Tudi na Nogometni zvezi Slovenije sledijo protokolom, ki se izvajajo v tujini, kot je povedal generalni sekretar NZS Martin Koželj. Na NZS imajo že sedmo verzijo protokola obvladovanja epidemiologije na nogometnih dogodkih in prizoriščih. Poudaril je, da lahko z gotovostjo trdi, da je kljub očitkom šport pripravljen in ima vizijo. Predvsem pa se povzroča škoda, ker se je šport preselil v ilegalo, in zato meni, da bi se z odpiranjem športnih aktivnosti lahko te izvajale bolj strukturirano, ozaveščeno in predvsem pod nadzorom. Ena večjih težav po njegovem mnenju je, da šport v Sloveniji sicer ima sogovornika, predlogi in ideje, ki prihajajo iz športa, pa niso slišani in uslišani.

Prim. mag. Matjaž Turel, član medicinske komisije Olimpijskega komiteja Slovenije, je kritiko usmeril tako na odločevalce kot tudi na športno sfero, saj ocenjuje, da se je prepočasi in medlo odzivalo in predlagalo ter posledično sprejemalo ukrepe za šport. Meni, da se zdaj del športa dogaja v ilegali in je to težje nadzirati. Športno osebje je odgovorno in se bo v primeru odpiranja športa na to ustrezno odzvalo. Tudi cepljenje še ne bo prineslo vseh rešitev

in vrnilo stanja v čase pred epidemijo. »A pozivam, da se čim več ljudi, tudi športnikov, cepi. To seveda ne bo pomenilo, da se cepljeni obnašajo drugače, še vedno se bo moral vsakdo držati zdravstvenih in higienskih priporočil. Šele ko bomo v Sloveniji precepljeni, se bomo lahko začeli pogovarjati o večjem sproščanju osnovnih preventivnih ukrepov za zaježitev bolezni,« je poudaril zdravnik Matjaž Turel, vodja bolnišničnega oddelka na Kliničnem oddelku za pljučne bolezni in alergije UKC Ljubljana.

Predsednik Olimpijskega komiteja Slovenije Bogdan Gabrovec je dejal, da lahko le deset odstotkov slovenskih registriranih športnikov ta čas trenira v omejenem obsegu. Razmere na terenu so po njegovih besedah katastrofalne, posebej prizadeti so mladi. Šport ni težava, ampak rešitev v času

pandemije, je poudaril. »Od razglasitve epidemije pri nas sredi marca lani je bilo več kot sedem mesecev športnega mrtvila, le okrog 7000 športnikov lahko trenira, nekaj nad 74.000 preostalih kategoriziranih pa ne, da ne govorimo o tistih, ki niso del sistema,« je dejal predsednik slovenskega olimpijskega gibanja na videokonferenčni okrogli mizi OKS. »Poznamo pristope in imamo pripravljene rešitve za odpiranje, vsaka panožna zveza ima pripravljene protokole za delovanje, ampak jih mora nekdo sprejeti. Če zamudimo še tri ali štiri mesece, potem športnim društvom, kljub naklonjenosti večine županov, kaže zelo slabo,« je navedel Gabrovec.

Udeleženci so se strinjali, da je potrebno bolj strukturirano in odločno pristopiti k predlaganju načinov odpiranja športa. Predstavili so predlog načrta sproščanja ukrepov za zaježitev in obvladovanje epidemije covid-19

pri izvajanju športne dejavnosti. Trenutna situacija omejevanja športa je kritična in potrebna sprememb. Načrt odpiranja slovenskega športa, ki ga je vladi predlagal strokovni svet za šport, predstavlja smiselni, postopen in previden korak k vzpostavitvi razmer za športno vadbo na vseh ravneh. Šport je organizirana in disciplinirana dejavnost, ki je že v osnovi podrejena spoštovanju pravil pri izvajanju, zato je mogoče prav prek športa pokazati pot k ponovnemu odpiranju slovenske družbe z omejevanjem tveganja okužb, ki bi ogrozile zdravstveni sistem in najbolj zdravstveno ogrožene.

Podjetje Petre šotori - hale d.o.o., srebrni partner OKS, se ukvarja z najemom ter prodajo prireditvenih in skladiščnih šotorov.

V njihovi ponudbi boste zasledili tudi industrijske poslovne objekte, ki so zasnovani po meri in želji naročnika.

Prireditveni šotor vam na željo opremijo z lesenim podom, odrom, stropnimi in stenski zavesami in ostalo catering opremo.

Podjetje se ponaša s svojo proizvodnjo pvc platen ter ALU konstrukcij, kar omogoča maksimalno prilagajanje naročniku in kratke dobavne roke.

Na zalogi imajo tudi hitro sestavljive paviljone, kateri so nepogrešljivi element vsakega športnega dogodka in lahko služijo, kot stojnica, garderoba ali info točka.

Pokrijemo vse priložnosti

SREBRNI PARTNER

PRIREDITVENI
ŠOTORI

SKLADIŠČNE
HALE

DODATNA
OPREMA

SERVIS IN
PROIZVODNJA

herman&partnerji

Pametneje. Glasneje. Ideje.

www.herman-partnerji.si

Olimpijski festival evropske mladine Maribor 2023

V mariborskem Rotovžu so podpisali pogodbo o sodelovanju pri organizaciji XVI. poletnega olimpijskega festivala evropske mladine Maribor 2023.

Gre za projekt, ki se izvaja pod okriljem Evropskih olimpijskih komitejev in se ga udeležujejo nacionalni olimpijski komiteji, ki so včlanjeni v EOC. Športnice in športniki iz 50 držav evropskega kontinenta se vsaki dve leti srečujejo na poletnem (sodeluje približno 4.500 udeležencev) in zimskem festivalu (približno 1.300 udeležencev). Festival predstavlja največji športni dogodek za mlade športnike, stare med 15. in 18. letom, ki si nabirajo izkušnje za nadaljnja tekmovanja in se prvič srečajo z olimpizmom ter se povezujejo v okviru ferpleja in novih prijateljstev. Mnogi mladi športniki so se prav na tem tekmovanju prvič resno preizkusili in se kasneje pojavili na športnem zemljevidu

Evrope. Blaž Medvešek, Polona Hercog, Vid Kavtičnik, Urška Žolnir, Blaž Janc in Kaja Kajzer so le nekateri med njimi.

V Mariboru se čez dve leti obetajo zanimivi boji v športni gimnastiki, stadionski atletiki, v košarki 3x3, cestnem in gorskem kolesarstvu, rokometu (fantje in dekleta), v judu, plavanju, tenisu, odbojki (fantje in dekleta), rolkanju, sprintu na mirnih vodah in v nogometu za dekleta.

Ob podpisu pogodbe je mariborski župan Saša Arsenovič med drugim poudaril: »Maribor se lahko s svojimi športnimi dosežki in duhom kosa z največjimi mesti v Evropi. Izredno vesel sem, da bomo gostili več kot 3600 mladih športnikov na največjem športnem dogodku v zgodovini našega mesta, kot zapuščino Olimpijskega festivala

evropske mladine v Mariboru 2023 pa bomo pridobili tudi obnovljene športne površine, ki bodo ustvarile še boljše razmere tako za profesionalne kot rekreativne športnike. Prepoznavnost, ki jo bo mesto pridobilo v slabih dveh tednih olimpijskega festivala, bomo s pridom unovčili tudi na področju kulture, turizma in medmestnih povezav.«

Predsednik Olimpijskega komiteja Slovenije Bogdan Gabrovec pa je poudaril: »Slovenci pregovorno slovim kot odlični organizatorji športnih prireditev. V juliju 2023 si bodo ljubitelji športa lahko ogledali zanimiva dogajanja v kar trinajstih športih. Celodnevna prepletanja športa, kulture in drugega spremljevalnega programa bodo plenila čustva mladih športnic in športnikov. Olimpijski festival evropske mladine je dogodek, ki si ga Maribor in Slovenija zaslužita.«

Otvoritev Slovenskega olimpijskega izobraževalnega centra na novi lokaciji

Leta 2016 smo med obiskom predsednika Mednarodnega olimpijskega komiteja dr. Thomasa Bacha uradno odprli naš »olimpijski muzej«, kot ga radi poimenujemo, in v petih letih smo v pritličju sosednje stavbe ustvarili ogromno olimpijskih spominov, gostili številne visoke goste ter organizirali različne dogodke; medijske, športne in izobraževalne.

In otvoritev SOIC-a na novi lokaciji ni bila nič drugačna. Obdani z visokimi gosti iz sveta športa, politike in gospodarstva smo obeležili kar tri lepe dogodke. Lep in obetaven začetek poti nove lokacije našega centra. Dobesedno olimpijsko, saj sta se otvoritvi pridružili tudi slovenska bakla in njena ambasadorica, Urška Žolnir. Bakla, znanilka prihajajočih OI v Tokiu, od 3. maja potuje po naši državi, obiskuje vse občine Slovenije in širi olimpijski duh.

Na Olimpijskem komiteju Slovenije smo izredno ponosni na vse sponzorje in partnerje, ki tako ali drugače s svojimi aktivacijami in prispevki izkazujejo podporo našim športnikom in dogodkom. Tako Slovenska bakla kot Slovenski olimpijski izobraževalni center sta plod sodelovanja krovne športne organizacije z našimi sponzorji. Veseli smo, da je pred petimi leti naš veliki sponzor BTC prepoznal priložnost olimpijskega centra v središču, ki je sicer znano po zabavi in nakupih, ter tako v največje nakupovalno središče pripeljal center olimpijskega in olimpijskih vrednot. Glavni izvršni direktor družbe BTC, d. d., Damjan Kralj je ob tej priložnosti dejal: »Družba BTC je dolgoletni partner Olimpijskega komiteja Slovenije in Slovenski olimpijski izobraževalni center je že pred leti našel svoj dom prav v BTC Cityju Ljubljana. Posebej v veselje nam je, da je olimpijsko gibanje zdaj pridobilo svoj prostor v Kristalni palači, najvišji poslovni stavbi v Sloveniji. Verjamemo, da je to prava lokacija za središče promocije olimpijskega in slovenskega olimpijskega športa. Olimpijskemu komiteju Slovenije, slovenskim športnikom in vsem nam, prijateljem športa, želim, da bi v tem hramu vedno znova našli navdih za olimpijske sanje in tudi prostor za nove lovorike slovenskih olimpijcev.«

V začetku letošnjega leta, ki se žal ni začelo nič obetavneje kot prejšnje, smo v skromni, a izbrani družbi prvič uradno spoznali njegovo ekscelenco, veleposlanika Japonske v Sloveniji, Macušimija Hiromičija. Veleposlanik se je na svojem prvem obisku na sedežu Olimpijskega komiteja Slovenije zglasil s prav posebnim razlogom, ki smo ga zaradi zdravstvene situacije obeležili šele zdaj. Predsednik

OKS – ZŠZ Bogdan Gabrovec je iz rok njegove ekscelence za prispevek k promociji juda v Sloveniji in športnih izmenjav med Japonsko in Slovenijo prejel prav posebno odlikovanje – red vzhajajočega sonca, zlate žarke z rozeto. Doslej so bila v Sloveniji podeljena le štiri odlikovanja japonske vlade različnih redov. Red, ki ga prejema Bogdan Gabrovec, je bil pred tem podeljen le še enemu Slovencu (prof. Bekešu). Predsednik krovne športne organizacije je, vidno ganjen nad prejetim odlikovanjem, dodal: »Spoštovani veleposlanik, kar 24 ur sem se pripravljala na to dejanje, a si vseeno ne morem pomagati ... čustva so me premagala. Izjemno hvaležen sem za vse, kar mi je judo kot šport dal. V dvajsetih letih predsedovanja Judo zvezi Sloveniji, ob padcih in vzponih, uspehih in težkih borbah, so ti spomini zame najlepši v moji karieri. Šport je tisto, kar nas navdihuje in povezuje. Izjemno ponosen sem na delo vseh naših športnikov, ki vsi skupaj pripomorejo k promociji ne le juda, ampak športa na splošno. Nikoli ne bom pozabil današnjega trenutka in tega, kako toplo mi je pri srcu. Iskrena hvala.«

Odlikovanju predsednika OKS – ZŠZ pa je sledilo še posebno priznanje našemu olimpijcu Miroslavu Cerarju. Elementum – trgovina s plemenitimi kovinami postaja novi bronasti partner slovenske olimpijske družine, z olimpijskim komitejem pa bodo sodelovali predvsem na področjih športnih štipendij, zagotavljanju podpore športnikom in trenerjem pri prenosu znanja o naložbah in delu s sredstvi ter izdelavi priložnostnih kovancev za obeležje pomembnih športnih osebnosti oz. dogodkov.

37 mm velik in 15 gramov težak srebrnik, zapakiran v lično leseno škatlico in darilno vrečko, s podobo logotipa OKS – ZŠZ ter Miroslava Cerarja na konju z ročaji na igrah v Tokiu leta 1964, ko je osvojil zlato olimpijsko kolajno. Razlogov, da je na podobi srebrnika ravno naš olimpijcu, je seveda nešteto ... Govorimo o izjemni športni osebnosti, vzorniku mladim športnikom, prava osebnost tudi na izobraževalni in poklicni ravni. Miroslav Cerar je iz rok direktorja podjetja g. Petra Slapšaka prejel prvi in originalni srebrnik. »Izjemno ponosni smo, da smo postali del slovenske olimpijske družine. Še toliko bolj se veselimo širitev novih znanj med mlade športnike, saj kot vemo, so finance in upravljanje s sredstvi velikokrat delikatan tema. Prepričani smo, da je srebrnik, ki ga danes podarjamo našemu olimpijcu, le eden izmed mnogih, ki jih bomo v prihodnjih letih ustvarili skupaj s krovno športno organizacijo,« je poudaril Slapšak.

Nutrispoint, novinec v olimpijski družini

Slovenska olimpijska družina je bogatejša za novega sponzorja, slovensko podjetje Nutrispoint, ki se ukvarja s proizvodnjo ekoloških prehranskih dopolnil in hrane.

Hiter življenjski slog je veliko ljudem otežil dostop do zdravega in aktivnega življenja. Zato je največje poslanstvo podjetja Nutrispoint izboljšanje vsakdana. Nobeno živilo ali superživilo ne ponuja vseh hranil, ki jih naše telo potrebuje. Superživila in mešanice Nutrispointa pa ob uravnoteženi prehrani pripomorejo k temu, da lahko dosežemo ves svoj potencial. Pri Nutrispointu s športno linijo Move prisegajo na ekološka, naravna in visoko funkcionalna živila, ki so osnova mešanic za športnike in rekreativce.

Razvoj skupnih izdelkov

Olimpijski komite Slovenije in Nutrispoint sta si ob začetku sodelovanja zadala skupni cilj – razvoj posebne linije izdelkov znotraj športne linije Move. Skupna linija bo sprva osredotočena na razvoj in ponudbo energijskih in proteinskih ploščic ter izdelkov za regeneracijo, v nadaljevanju sledi paleta uravnoteženih nadomestkov funkcionalnih obrokov. Projekt skupnih produktov so že zagnali in bodo kmalu na voljo. Vsi izdelki iz Nutrispointove ponudbe so izdelani v Sloveniji in so plod slovenskega znanja.

Nutrispoint s slovenskimi olimpijskimi kandidati

Sodelovanje med OKS in Nutrispointom se je začelo junija letos, sklenili pa so ga do leta 2025. Krajše obdobje pred olimpijskimi igrami so izkoristili za prvo snemanje z Nutrispointovimi

izdelki, v katero so bili vključeni kolesar Luka Mezgec, športna plezalka Mia Krامل in plavalka Katja Fain.

Športniki so navdih

»Sodelovanje z OKS si Nutrispoint šteje za izjemno čast in jo sprejemamo z največjo odgovornostjo. Ob vstopu v olimpijsko družino se želimo z izdelki ekološke športne prehrane Nutrispoint Move, ki so rezultat izključno slovenskega znanja in inovativnosti, pokloniti vsem našim olimpijkam in olimpijcem. Ti ne samo, da nas navdihujejo s svojimi športnimi dosežki, temveč nam v teh koronskih časih dokazujejo, da vztrajnost, volja in srčnost vedno najdejo pot čez vse, še tako velike prepreke. Tudi nam kot mlademu podjetju so navdih, ki ga želimo deliti naprej kot družbeno odgovorno podjetje, ki podpira slovenski šport,« je ob podpisu sodelovanja povedala Sanda Goleš, direktorica in ustanoviteljica podjetja Nutrispoint.

Vesolja ob novem sponzorju, s katerim bo OKS – ZŠZ še razširil področja delovanja, ni skrival niti predsednik Bogdan Gabrovec. »Izjemno ponosen in

vesel sem, da smo v olimpijsko družino sprejeli novega člana, za katerega sem prepričan, da bo prinesel veliko slovenskemu športu, našim športnicam in športnikom. Skupaj se bomo trudili, da bomo z novo linijo izdelkov ustvarili uspešne in dolgoročne olimpijske zgodbe,« je dejal.

O podjetju Nutrispoint

Podjetje Nutrispoint, d. o. o., so ustanovili februarja 2019, premore pa lastni razvoj in proizvodnjo ekoloških prehranskih dopolnil in hrane – od ideje do končnega izdelka. Prisotno je na vseh evropskih trgih. Velike uspehe dosega s kolagenskimi mešanicami, ki so med najboljšimi in najkakovostnejšimi izdelki te vrste, so brez umetnih dodatkov in vsebujejo sestavine iz naravnih in ekoloških virov. Pri Nutrispointu proizvajajo izdelke pod lastno blagovno znamko in po naročilu tudi pod drugo (trgovsko) blagovno znamko. Velik poudarek namenjajo skrbi za okolje. V skladu s tem so izdelke zapakirali v privlačno embalažo, ki jo je mogoče ponovno uporabiti in tudi reciklirati. Od ustanovitve poslujejo v skladu z eko certifikatom, v začetku letošnjega leta pa so vpeljali tudi standard ISO 22000 in GMP.

Evropski model športa danes – za šport jutri

Šport je eno izmed ključnih družbeno socialnih veziv, ki nas spodbuja, socializira, krepi v zdravju, povezuje v družbi in izziva tudi gospodarsko. Zato je zelo pomembno, da ga v vseh vrednotah ohranimo in gradimo v zdrav razvoj in prispevek k družbi tudi v prihodnje. Za nas, Slovenke in Slovence, je šport nekaj, kar nosimo v svojem DNK; šport je univerzalen, povezovalen, temelječ na ključnih človekovih vrednotah. Zato je Slovenija v okviru predsedovanja svetu EU predlagala sprejem resolucije o evropskem modelu športa (EMŠ).

Kaj ta model predlaga? Kaj predstavlja, kakšnim vrednotam in ciljem sledi? O vsem tem smo razpravljali na posvetu 3. marca, ki sta ga pripravila MIZŠ in OKS skupaj z nacionalnimi zvezami in predstavniki športnih organizacij v organih OKS – ZSZ.

EMŠ je bil omenjen že v beli knjigi evropske komisije o športu leta 2007. Od tedaj dalje na ravni EU potekajo pogovori o tem, kako okrepiti družbeno vlogo športa in ga hkrati zaščititi pred negativnim vplivom kapitala

in komercializacije na njegovo organiziranost in tekmovalne sisteme. Nedavno smo v nogometu doživeli prav takšen primer – poskus ustanavljanja superlige z jasnim namenom prevlade in vpliva kapitala na potek in razvoj »elitnega« nogometa. Trdna stališča in vrednote Uefe in njenega predsednika Čeferina so bili ključni, da se ta korak ni zgodil. A koliko takšnih poskusov, ne glede na področje športa, še lahko pričakujemo?

Prav zato je tako pomembno, da Evropa sprejme konsenz o ključnih elementih EMŠ, še posebej o odnosu do organiziranosti športa, pa najsi bo profesionalen ali amaterski. In prav v tem lahko – in mora – Slovenija igrati pomembno vlogo. Naš odnos do športa je vzniknil in se krepil na njegovih ključnih vrednotah: solidarnosti, prostovoljstvu, odgovornosti, prispevanju k trajnostnemu razvoju, pozitivnim družbenim vrednotam in narodovi identiteti. O vsem tem govori tudi EMŠ; zato podpiramo njegov socialno-tržni pristop, v katerem so središče človekove pravice in temeljne vrednote športa; njegova organiziranost in odprtost športnih tekmovanj; ne glede na področje športa, naj odseva odgovoren odnos do vključevanja vseh in vsakogar, od najmlajših do najstarejših. Obenem model zamejuje vpliv (negativne) komercializacije in nehumanih posegov v šport in spodbuja primere dobrih praks, kot je zgodnja vključitev otrok v šport in športne organizacije, pomen lokalnih skupnosti, infrastrukture za širšo skupnost, skrb za zdravje, finančno solidarnost in vračanje ustvarjenih presežkov nazaj v šport in izboljšanje razmer za njegovo izvedbo, regulacija udeležbe športnikov na tekmovanjih nacionalnih reprezentanc ipd.

Evropski model športa in vrednote športa je treba zaščititi danes in dolgoročno. Preveč je neprimernih poskusov in vplivov na sistem organiziranosti športa in športnih panog v Evropi prav zaradi naraščajoče vloge kapitala in komercializacije športnih tekmovanj (oz. celo zapiranja kot v primeru košarkarske evrolige ali nogometne superlige). V ospredju morajo biti vrednote športa in človekove pravice. Model so že nedvoumno podprli predstavniki EK, tudi predsednica Ursula von der Leyen, podpredsednik Margaritis Schinas, komisarka na področju športa Mariya Gabriel, tudi predsednik evropskega parlamenta Davide Sassoli, prav tako je močna podpora MOK, EOC, Uefe, Fife in drugih pomembnih športnih akterjev. Tudi IO OKS in Strokovni svet za šport RS sta podprla zaključke marčevskega posveta o EMŠ.

Če dodamo še vpliv covida-19 na šport in zdravje, potem je res čas, da se v Evropi zedinimo o njegovem ključnem pomenu na vseh ravneh življenja – in smernice njegovega razvoja zaokrožimo v okviru našega predsedovanja svetu EU. S tem bomo veliko naredili za vse nas – za danes – in jutri.

prof. dr. Maja Zalaznik
predsednica Komisije za mednarodno sodelovanje OKS – ZSZ

KLIK KLIK

12. 7. 2021

SLOVENSKA BAKLA

Mladi športniki s Slovensko
baklo na teku po Kranjski Gori
foto: www.alesfevzer.com

IMAMO
OLIMPIJSKE
SANJE

Kranjska Gora

VENIJA
OLYMPIC RINGS

Slovenska bakla
Seven na Koroškem

Spošt
prepre
SA

bakla.olympic.s

IMAMO
OLIMPIJSKE
SANJE

9147

#slovenskabakla

IMAMO
OLIMPIJSKE
SANJE

91

IMAMO
OLIMPIJSKE
SANJE

9150

#slovenskabakla

IMAMO
OLIMPIJSKE
SANJE

Zdrav delavec je najboljši delavec

Utrujenost, preobremenjenost, izgorelost, bolniški stalež. Vsakdanje težave v službi se z leti samo še kopičijo. Zakaj je telesna aktivnost zaposlenih pomembna za podjetje?

Lahko, da se bere kot oguljena tema, vendar je veliko resnejša, kot se sprva zdi. Vse več je izgorelih delavcev in vse več je podjetij, ki so se odločila za večjo skrb za zaposlene. Vodstva številnih podjetij so ugotovila, da se zdrav delavec, ki se dobro počuti v svoji koži, počuti dobro tudi v službi. Uspeh je torej zagotovljen. Preprosto se bere, ker tudi je preprosto. Tako nam je povedal direktor velikega gorenjskega podjetja, ki je v ameriški lasti. Začeli so tako, da so ob družinskem dnevu, ki so ga vsako leto organizirali za zaposlene, nagradili delavce, ki v letu dni niso koristili bolniškega staleža. Potem so z leti to nagrado nadgrajevali tako, da so še bolj nagradili tiste, ki več let niso bili na bolniški. Da pa delavci ne bi v službo hodili »na pol bolni« samo zaradi obljubljene nagrade, so v podjetju organizirali več športno-rekreativnih društev in krožkov. Hkrati so jih spodbujali, da v službo hodijo peš ali s kolesom. Njihova lastna študija je pokazala, da imajo zaposleni, ki so telesno aktivni, manj bolniške odsotnosti in so bolj produktivni in motivirani pri delu.

Telesna neaktivnost zaposlenih je vplivala na kar 15 odstotkov izdatkov za zdravstveno varstvo v desetih letih, kar je predstavljalo ogromen strošek za podjetje. Vendar si je podjetje zastavilo še večji cilj: izboljšati zdravje zaposlenih ter znižati zdravstvena tveganja in zajezi stroške za zdravstveno zavarovanje. Uspelo jim je; dokazali so si, da je vsak evro, vložen v program, prihranil 3,50 evra stroškov zdravstvenega zavarovanja. In potem je treščil koronavirus. Prepričani so bili, da se bodo cilji nepovratno oddaljili. Zgodilo se je povsem drugače. Delavci so stanje vzeli zelo resno, ker so se zavedali pomena lastnega zdravja in tudi zdravja vseh sodelavcev, zato ukrepi nikoli niso bili težava. Spomnimo se, kako hudi protikoronski ukrepi so obveljali na delovnih mestih.

Koristi telesne dejavnosti za zaposlene

Vse raziskave kažejo, in teh je v zadnjem desetletju res veliko, da je pri bolj aktivnih ljudeh stopnja umrljivosti nižja in imajo manj koronarnih srčnih bolezni, nižji krvni tlak, manj depresije. Svetovna zdravstvena organizacija (WHO) priporoča, koliko telesne dejavnosti je priporočljivo pri odraslih osebah od 18 do 64 let. Vsak bi moral imeti vsaj 150 minut zmerno intenzivne telesne aktivnosti na teden ali pa vsaj 75 minut bolj intenzivne telesne aktivnosti skozi ves teden. Velja pa tudi enakovredna kombinacija dejavnosti zmerno živahne intenzivnosti. Za krepitev glavnih mišičnih skupin bi pa posamezniki morali izvajati aktivnosti vsaj 2-krat na teden. Za dodatne zdravstvene koristi bi odrasli morali povečati pretežno intenzivno aerobno tedensko vadbo na 300 minut ali pa povečati intenzivno aerobno tedensko vadbo.

Model zdravega delovnega mesta Svetovne zdravstvene organizacije je celovit način razmišljanja in delovanja, ki obravnava:

- zdrava delovna mesta: model za ukrepanje,
- fizična in psihosocialna tveganja, povezana z delom,
- promocijo in podporo zdravega vedenja,
- širše družbene in okoljske determinante.

Vadba na delovnem mestu:

- zmanjša število dni odsotnosti z dela za 11,4 odstotka,
- zmanjša stroške odsotnosti za 22,2 odstotka.

Raziskava: Thiele Schwarz in Hasson 2019

»Zanimiv pristop k promociji telesne aktivnosti imajo v ZDA. Izdali so 779 strani dolgo tehnično poročilo o številnih koristnih posledicah telesne aktivnosti (Physical Activity Guidelines, 2018). Privlačno branje ponuja že uvod. V

tehničnem duhu je jasno napisano, da telesna vadba koristi vsem, ne glede na starost. Pripomore, da živimo bolje, delamo bolje, spimo bolje in smo bolj srečni! Še več, že v uvodu poudarijo, da za to stanje ni treba nezmerno garati. Ugodni učinki telesne aktivnosti so dostopni vsem! Že zmerna aktivnost izboljša spanje, zmanjša zaskrbljenost, izboljša naše kognitivne sposobnosti in, to pa že kar nekaj časa vemo, zniža krvni tlak in izboljša regulacijo krvnega sladkorja. Če vadimo redno, so učinki tudi dolgotrajnejši. Boljše tabletko ni! Ljudje, ki so telesno aktivni, doživljajo življenje kot bolj kakovostno,« nam je v pogovoru povedala Nada Rotovnik Kozjek, zdravnica naših olimpijcev.

Seznam ugodnih učinkov na zdravje pri odraslih je zelo dolg. Redna vadba izboljšuje presnovo in delovanje telesa, zato je manj srčno-žilnih obolenj, manj debelosti in zapletov, vezanih na debelost, manj številnih rakavih obolenj (mehur, dojka, črevesje, endometrija maternice, želodec, požiralnik, ledvice in pljuča). Seznam je impresiven. In če nas ne prepričajo vsi ti ugodni učinki na telo, potem nas bo mogoče s kavča spravila misel na to, da je telesna aktivnost odlična preventiva demence. Pri ljudeh, ki redno vadijo, je demence manj. Telesno aktivne doleti v starosti tudi manj padcev in poškodb, povezanih z njimi.

Delodajalci, ki promocijo zdravja izvajajo skladno z dobro prakso, lahko v povprečju pričakujejo od 12-do 36-odstotno zmanjšanje bolniškega staleža v 3–5 letih (KIMDPŠ, 2012, Uhle in Treier, 2013). Programi promocije zdravja pozitivno vplivajo tudi na življenjski slog zaposlenih.

Evropska agencija o varnosti in zdravju pri delu navaja, da ekonomičnost naložb v promocijo zdravja znaša 2,5–4,8 evra na vloženi evro (EU-OSHA, 2010). Čeprav vse pregledane raziskave ne kažejo vedno na donosnost promocije zdravja, večina študij, ki obravnavajo to področje, ugotavlja podobno visoko ali celo višjo donosnost.

Večje organizacije lahko zagotovijo promocijo zdravega načina življenja v svojem delovnem okolju, manjše organizacije pa lahko koristijo vire v lokalni skupnosti, fitness centre in druge športno-rekreacijske klube. Najboljša kultura zdravja potrebuje podporo celotne družbe in aktualne politike ter mora spodbujati in zagotavljati ustrezne razmere za čim širšo telesno aktivnost zaposlenih in nasploh občanov v lokalni skupnosti.

Delodajalci morajo vedeti vse o pomenu zdravja na delovnem mestu. Prej ko se bodo zavedali koristi telesne vadbe za zadovoljstvo in produktivnost zaposlenih, prej bodo spoznali, da so lahko še bolj poslovno uspešni. Družba je tako odgovorna za ustvarjanje razmer in usklajeno delovanje za izboljšanje sodelovanja v spodbujanju zdrave telesne aktivnosti v lokalni skupnosti. Gre torej za širši pomen vprašanja javnega zdravja na dobro počutje v skupnosti in vlaganje v prihodnje generacije. Ostanimo zdravi in delovni.

Miroslav Cvjetičanin

Športni uspehi so pomembni, druženje mladih še bolj

Ko se je lansko pomlad ves svet ustavil zaradi covida, je Združenje slovenskih športnih društev v Italiji praznovalo petdeseto obletnico ustanovitve, združevalo je že 57 društev. Več kot 2200 članov je redno tekmovalo v okviru italijanskih športnih zvez, kar dve tretjini mlajših od osemnajst let. Skoraj 3500 je bilo organiziranih rekreativcev. Ni bilo sicer vrhunskih tekmovalcev, ki bi zastopali Italijo na največjih mednarodnih tekmovanjih, kakor se je dogajalo prejšnja leta, druženje mladih športnikov pa je bilo uspešno, že kar vzorno.

Preden je napočil trenutek za sproščeno praznovanje obletnice Združenja slovenskih športnih društev, je udaril koronavirus, tudi za slovenski šport onkraj zahodne meje se je vse ustavilo. Ni bilo tekmovanj, ni bilo treningov, ni bilo druženja mladih. In prav druženje je bistven del dejavnosti slovenskega športa v Italiji. Po eni strani zato, ker ostaja v športnih društvih živ in dejaven slovenski jezik, po drugi strani zadnje čase tudi zato, ker se v slovenskih športnih društvih slovenski športniki enakopravno družijo tudi z italijanskimi vrstniki, ki vstopajo v slovenska društva. Časi, ko se po Trstu ni moglo in smelo v avtobusu govoriti

slovensko, takih časov pa se še spomnimo, so vendarle minili, vsaj upati je, da za vedno.

V tržaški pokrajini se je vsaj delno, marsikje pa popolnoma ustavilo delo 38 športnih društev, v goriški pokrajini 18, v Benečiji pa enega. Ni bilo treningov, tudi čisto navadnega srečevanja ne, skrb pa vzbuja tudi dejstvo, da se je skoraj ustavil tudi dotok denarja za slovenski šport. Pokrovitelje bo marsikje treba iskati na novo, marsikdo od starih se bo s koncem epidemije tudi vrnil.

Vsi upajo, da je covidne nočne more konec in da se bodo športne dejavnosti spet začele v prejšnjem obsegu. Kjer imajo igrišča na prostem, pri Sokolu v Nabrežini, na primer, se je druženje že začelo, ponekod tudi prvi treningi. Drugod bodo morali počakati do jeseni.

Srž zamejskega športnega življenja v Italiji so kolektivni športi, predvsem nogomet, košarka in odbojka. Pri odbojki so se lahko pretekla leta pohvalili z vrhunskim asom Matejem Černičem, ki je z italijansko reprezentanco osvojil srebrno medaljo na olimpijskih igrah v Atenah leta 2004. Ta trenutek podobnih mojstrov morda ni na obzorju. Predvsem na Goriškem, od koder je tudi Černič, pa je odbojka še naprej množičen, med Slovenci priljubljen in uspešen šport. Odbojkar Jernej Trpin se je med mladimi Slovenci najbolj uveljavil, igra v prvi ligi za odbojkarski klub iz Bergama.

Ljubiteljem nogometa je posebej žal, da jih je ustavil covid, saj se jim je pred izbruhom virusa na obzorju že svetlikala lepša prihodnost. Klub Kras se je prebil v četrto italijansko ligo, predvsem pa so prvič lahko sanjali o sestavi slovenske nogometne reprezentance znotraj Italije. Selekcijo so vsaj v grobem že sestavili, privabili so vse najboljše nogometaše. Celo nekateri najbolj izkušeni, ki so se prej namenili obesiti nogometne čevlje na klin, so bili pripravljeni ostati še kakšno leto in dvigniti slovenski nogomet v Italiji na, kolikor je mogoče, visoko raven. Zaradi covida se tekmovanja selekcij vendarle niso začela, tudi letos se še ne bodo.

Veliko si od ponovnega oživljanja športnih dejavnosti obetajo tudi košarkarji, ki so se doslej prebili do ene izmed mnogih divizij tretje lige na lokalni ravni, niso pa še posegli po zvezdah na ravni vse Italije.

Na olimpijske igre v Tokio slovenski športniki ne bodo potovali, nikomur se ni uspelo uvrstiti v najboljšo italijansko selekcijo. Prav na kolesarskem dirkališču v Tokiu je leta 1964 slovenski kolesar Jurij Uršič za Italijo osvojil srebrno medaljo v zasledovanju. Jadralka Arianna Bogatec in metalka kopja Claudia Coslovich sta sodelovali kar na dveh olimpijskih igrah.

Član slovenskega športnega društva Kras bo letos v Tokiu del italijanske reprezentance na paraolimpijskih igrah. Matteo Parenzan iz ŠK Kras bo nastopil v namiznem tenisu. Je eden izmed tistih članov slovenskih športnih društev, ki niso slovenskega porekla. Italijan je, odločil pa se je za treniranje skupaj s slovenskimi športniki, zrastle je v slovenskem športnem okolju.

Vsi slovenski športniki v zamejstvu se nadejajo skorajšnjega novega začetka, rednih treningov, pravih tekmovanj, predvsem pa sproščenega druženja na športnih terenih. Veliko bo spet odvisno od Združenja slovenskih športnih klubov, ki je krovna organizacija, že pol stoletja združuje vsa športna društva slovenske manjšine v Italiji. Vodi stike z manjšinskimi organizacijami, skrbi za stike z italijanskimi oblastmi in športnimi organizacijami v Italiji in Sloveniji. Pripravlja tudi usmerjevalne in programske načrte, koordinira delovanje članic. Pomembno je tudi, da članicam zagotavlja strokovno pomoč, tudi pravno, davčno in upravno.

Združenje slovenskih športnih klubov skrbi za kadrovanje, izdaja razne publikacije, prireja športne manifestacije. Duša športnega življenja je med Slovenci v Italiji, za razliko od drugih manjšinskih dejavnosti ga krasi svetovnonazorska pluralnost, strankarski predznaki so športnikom tuji.

Pravijo, da ta trenutek na Tržaškem, Goriškem in v Benečiji najmanj sedem tisoč mladih komaj čaka, da jih spet povabijo na igrišča!

Tone Hočevnar

Športna dejavnost je in je bila od nekdaj posebej učinkovita za ohranitev slovenstva v Italiji. Športno gibanje se je uveljavilo že leta 1869 z Južnim Sokolom. To društvo je delovalo do prve svetovne vojne, ko so zamrle vse športne in kulturne dejavnosti.

Po prvi svetovni vojni so nastala številna slovenska športna društva, športno organizacijo Sportno udruženje so prisilno ukinili leta 1927, ko je fašizem nasilno prekinil vse slovenske dejavnosti, tudi športne.

V obdobju od 1927 do 1945 so morali slovenska društva in posamezniki delovati ilegalno, ker bi jih drugače fašistični režim hudo kaznoval, pretila jim je tudi smrtna kazen.

Po drugi vojni je spet oživel športno delovanje, slovenske organizacije je povezovala Zveza društev za telesno vzgojo (UCEF), po letu 1952 pa je delovanje zaradi kominforma povsem zamrlo, ostalo je samo nekaj prosvetnih društev.

Leta 1958 so športni odseki pri slovenskih prosvetnih društvih priredili 1. športni dan, začelo se je moderno obdobje slovenskega športa, ustanovljeno je bilo SZ Bor, ki je začelo delovati v okviru Italijanskega olimpijskega komiteja (CONI). Združenje slovenskih športnih društev kot krovna organizacija deluje že pol stoletja, od leta 1970.

Vsak dan na sprehod skozi olimpijsko zgodovino

Ne le v času, ko narašča olimpijska vročica, ko vrtimo nazaj posnetke in se nam vedno znova naježi koža ob sleherni slovenski olimpijski kolajni – ta časovni stroj slovenske olimpijske zgodovine »melje« vsak dan v Slovenskem olimpijskem izobraževalnem centru (SOIC).

Tam obiskovalca prevzame pristen olimpijski duh, saj se lahko z ogledom fotografij, videovsebin in zanimivih razstavnih eksponatov, ki so jih našemu »olimpijskemu muzeju« podarili številni uspešni športniki, poda na sprehod skozi zgodovino slovenskega športa.

»Center je nastal leta 2016, leto zatem, ko se je Olimpijski komite Slovenije naselil v stolpnici BTC Cityja. Hitro smo ugotovili, da imamo lepo priložnost vzpostavitve sodobnega olimpijskega centra, v katerem lahko živi olimpizem, kjer so prikazani uspehi naših športnikov in kjer se lahko sprehodimo skozi zgodovino naših olimpijskih športov. Je tudi prostor, v katerem gostimo številne skupine, izobraževanja, delavnice, usposabljanja, tu se srečujejo tudi naši strokovni odbori in komisije. Ta prostor smo želeli in potrebovali, če je postavljen in oblikovan v slogu muzeja, pa je vse skupaj še toliko lepše,« o izobraževalnem centru pravi Aleš Šolar, vodja Slovenske olimpijske akademije, ki bedi nad delovanjem centra in skrbi za njegove aktivnosti.

»To je bila skupna pobuda, vsebinsko pa za center skrbi olimpijska akademija. Najpomembneje ob samem začetku je seveda bilo, da zagotovimo financiranje. Nacionalnih sredstev za ta velik in pomemben prostor nismo imeli, zato smo morali iskati druge možnosti, pomagal nam je Mednarodni olimpijski komite,« je povedal Šolar. Center je dobil tudi izstopajočo arhitekturno podobo in dizajn. Agencija ArnoldVuga+ in Gregorc Vrhovec arhitekti so za podobo centra prejeli priznanje oblikovalski presežek 2017.

Letos se je izobraževalni center, zaradi potreb po dodatni poslovalnici v upravni stolpnici BTC Cityja, preselil v pritličje Kristalne palače. Center je bil na novi lokaciji odprt v maju, vendar deluje normalno naprej. Razstavni prostor je sicer nekoliko manjši, je pa nekoliko večja predavalnica.

Tudi na novi lokaciji center nadaljuje svoje številne dejavnosti. Za otroke iz vrtcev in šol denimo pripravljajo olimpijske urice. Ta program je namenjen predstavitvi olimpijske zgodovine, simbolike, športov in naših vrhunskih športnikov. Pri njem sodelujejo nekdanji ali še aktivni vrhunski športniki, ki otrokom predstavijo svojo izkušnjo udeležbe na olimpijskih igrah. Na urici otroci spoznajo tudi olimpijske simbole – originalne olimpijske bakle, olimpijsko zastavo, maskote. Skupaj s športnikom izvedejo tudi pravi

olimpijski otvoritveni protokol. Se pa na olimpijski urici tudi dobro razmigajo, saj jih čakajo štafetne in druge družabne igre in poligon z različnimi nezahtevnimi nalogami, ki ponazarjajo olimpijske športe. Pri tem jih spodbujajo, da »sledijo športnim vrednotam odličnosti, sodelovanja, prijateljstva in ferpleja. Prav vsi udeleženi se morajo pri nastopu potruditi in za vse veljajo enaka pravila. Zato so na koncu tudi vsi zmagovalci.« Dodatno jih k sodelovanju spodbuja lisjak Foksi, maskota Olimpijskega komiteja Slovenije – Združenja športnih zvez.

SOIC pa je v teh letih postal dobro obiskan prostor tudi za vrsto dogodkov za promocijo športa in olimpicizma ter številne izobraževalne in informativne delavnice za mlade športnike. Na razpolago je športnim organizacijam, ki lahko v centru izvedejo razne dogodke, prav tako tudi za športnike in njihove predstavitve in predavanja. Center je odprt za vse: športnike, športne navdušence, skupine in naključne obiskovalce, skratka vse, ki imajo radi šport. Vsakega obiska so zelo veseli.

Špela Robnik

SOIC je odprt vsak dan.
Za organizirani ogled pa se je
potrebno trenutno predhodno
dogovoriti in uskladiti. Kontakt:

Aleš Šolar, 051 376 289,
ales.solar@olympic.si,
Luka Kermelj, 051 376 290,
luka.kermelj@olympic.si

IMAMO
OLIMPIJSKO
KOLEKCIJO!

#imamotokio

IMAMO TO.
IMAMO
TOKIO!
#ponosdotokio

Prodajna mesta:

Prva japonska olimpijska kandidatura

Japonska se je v anale olimpijskih kandidatur in organizacij iger zapisala že večkrat. Prvič je poletna tekmovanja gostila leta 1964 v Tokiu in nato dvakrat zimska – v Saporu 1972 in Naganu 1998. Zdaj se poletna tekmovanja vračajo v Tokio, ki pa bi glede na zgodovino kandidatur lahko bil že tretjič gostitelj in ob boku Londonu. Tokio je namreč prvič kandidiral za organizacijo olimpijskih iger že pred drugo svetovno vojno, jo dobil, organiziral organizacijski odbor, začel z deli, nato pa ... In s Tokiem je bila tudi kandidatura Sabora. Bodo pa letošnje olimpijske igre v Tokiu prve, ki bodo izvedene v drugem letu olimpijade.

Japonska preobrazba

Prva japonska kandidatura je bila izraz japonske družbene prenove in politično-vojaške in gospodarske rasti ter prevzemanja geopolitične vloge na Daljnem vzhodu. Japonska ima burno srednjeveško zgodovino, ki jo obeležuje popolna politična izolacija med 17. in 19. stoletjem. Sredi 19. stoletja se je morala pod prisilo ameriških in evropskih sil odpreti in dati tudi trgovske koncesije. Notranje nezadovoljstvo je izrazil mladi cesar Meidži in prevzel vodilno politično vlogo. V sedemdesetih letih 19. stoletja je odpravil fevdalni red, zatrl vstajo samurajev in z novim rodом japonskih politikov v dobrih dveh desetletjih Japonsko preobrazil iz socialno in politično zaprte srednjeveške fevdalne države z močnimi fevdalnimi družinami in samuraji in vodilno vlogo šoguna, ki je bil celo močnejši kot cesar, v moderno parlamentarno monarhijo po zahodnem zgledu. Vojska je bila preurejena po pruskem zgledu, s poudarkom na prenovljeni mornarici, gospodarstvo modernizirano z razvijanjem industrije in trgovsko-bančniških rodbin, ki so podprle japonski imperializem. Ta se je vzpostavljala že od sedemdesetih let 19. stoletja z vojnami za Korejo in nato v devetdesetih s Kitajsko. Priznanje velesile pa je Japonska pridobila z zmago v japonsko-ruski vojni 1904/05 in pridobila protektorat nad Korejo in južno Mandžurijo.

Šport, judo in prvi japonski olimpijski nastopi

Evropeizacija je vplivala tudi na šolstvo in širitev športa, ki je bil zahodna (telesno)kulturna noviteta, medtem ko je Jigoro Kano na osnovi tradicionalnih borilnih veščin ali tehnik oblikoval novo panogo judo. Ta se je na Japonskem vse bolj širil in deloma izrinjal tradicionalne veščine, Kano pa ga je kot pedagog in ravnatelj širil v šolstvu. Navduševal se je nad zahodnim konceptom telesne vzgoje, ki naj bi človeka krepil telesno in moralno, s poudarkom na gimnastiki in športu kot sredstvu zdravja in vzgoje ter krepitvi etike dobrega, kar je bilo

podobno tudi olimpijski ideji. S širitvijo zahodnega športa in juda je Japonska vstopala na športni zemljevid. Kano, ki je imel zveze z ameriško-evropskim športnim svetom, je bil leta 1909 sprejet v Mednarodni olimpijski komite (MOK). Leta 1911 je bil soorganizator Japonske atletske športne zveze, ki je bila hkrati tudi nacionalni olimpijski komite, in v letu 1912 je popeljal prva dva japonska športnika na olimpijske igre v Stockholm. Po igrah je opravil pot po zahodnih nacionalnih olimpijskih komitejih, spoznaval njihovo delo in vlogo ter predstavljal judo. Leta 1912 je bil v Manili (Filipini) organiziran športni turnir s kitajsko in japonsko udeležbo, ki naj bi bil zametek »daljnovzhodnih regionalnih iger« pod patronažo MOK. Formalno je ideje regionalnih iger

MOK obravnaval na seji v Lausanni 1921 in podpiral širitev regionalnih iger v Afriki in tudi Južni Ameriki, medtem ko npr. pobuda o igrah srednje Evrope, ideja romunskega kralja Karola, ni dobila podpore. Po razmišljanju nekaterih članov MOK naj bi bile regionalne igre »vrtec olimpizma« na poti mednarodne širitve olimpizma in športa.

Olimpijska kandidatura

Po Stockholmu je nastopila prva svetovna vojna, po vojni leta 1920 pa igre v Antwerpnu. Japonska se jih je udeležila s tremi športniki in dosegla prvi srebrni medalji. V naslednjih dobrih desetih letih se je japonski šport okrepil in v Nemčiji je v letu 1936 na poletnih (Berlin) in zimskih olimpijskih tekmovanjih (Garmisch-Partenkirchen) nastopilo 212 japonskih športnikov. Glavnina je nastopila na poletnih tekmovanjih, 179 športnikov v trinajstih športih, ki so osvojili 6 zlatih, 4 srebrne in 10 bronastih medalj.

Ob športni rasti je med japonskimi športnimi odborniki, zlasti članu MOK Jigoru Kanu, zorela ideja o olimpijski kandidaturi. Kano je japonsko kandidaturo za olimpijske igre v Tokiu leta 1940 predstavil na seji MOK leta 1932 v Los Angelesu. Poleg Tokia – Japonci so kandidaturo povezovali s slavljenjem 2600-letnice cesarstva – sta bila kandidata še Rim in Helsinki. Med letoma 1933 in 1935 je Kano MOK poročal o poteku priprav in odločitev bi morala biti sprejeta na seji leta 1936 v Berlinu. Medtem se je kandidaturi Rima odpovedal Mussolini, in to v korist Tokia, kar je bil odraz političnih približevanj med nacistično Nemčijo in fašistično Italijo in na drugi strani Japonsko. Japonci so ponudili tudi nadomestila za potne stroške, Kano pa je poudaril, da bi bil neizbor Tokia krivica in da je izgovor o dolgem potovanju in stroških neprimeren glede na udeleževanje japonskih športnikov na olimpijskih igrah. Dejal je še, da bi s podporo Tokiu olimpijske igre dejansko postale mednarodni dogodek in ne bile le zahodni ali evropsko-ameriški dogodek ter da

bodo v primeru neizbora organizirali separatna tekmovanja. MOK je s 36 glasovi proti 27 izvolil Tokio. Kano je zadovoljen z izborom dejal, da je tako njegovo 27-letno olimpijsko delovanje obrodilo sadove in da morajo tokijske igre izkoristiti za učvrstitev olimpijskih iger kot del svetovne kulture. Skupaj s Tokiem je bila tudi izvedba zimskih olimpijskih iger v Saporu, saj je načeloma veljalo, če je bilo možno, da se letne in zimske igre organizirajo v isti državi (Francija 1924: Pariz – Chamonix; ZDA 1932: Los Angeles – Lake Placid; Nemčija 1936: Berlin – Ga-Pa). Kanova druga težnja pa je bila v olimpijski program vključiti judo, ki se je že širil po svetu.

Igre da ali ne

V dvajsetih letih je cesarski prestol prevzel Hirohito. Japonska je nadaljevala z imperialistično politiko in v začetku tridesetih let okupirala kitajsko Mandžurijo in jo pretvorila v satelitsko državo Mandžukuo. Društvo narodov jih je obsodilo, Japonska je leta 1933 izstopila in novembra 1936 z Nemčijo podpisala protikominterni pakt ter septembra 1940 z Nemčijo in Italijo trojni pakt. V državi je konec dvajsetih let prevladal militantni nacionalizem, v katerem je imela močno vlogo vojaška nomenklatura. Julija 1937 je Japonska začela novo vojno s Kitajsko, to pa je odprlo tudi vprašanje olimpijskih iger v Tokiu in Saporu. V zahodni javnosti so bili protesti proti igram na Japonskem in tudi pozivi k bojkotu. MOK je o kandidaturi razpravljal leta 1938 na seji v Kairu. Kitajski delegat je zahteval selitev prizorišča, vendar je bil MOK neenoten in predsednik grof Baillet-Latour je salomonsko povzel, da bodo igre Japonski odvzete, če se sovražnosti ne umirijo do začetka iger. Vojna na Kitajskem pa se je stopnjevala in Japonska je zasedla dve petini kitajskega ozemlja. Julija 1938 je presenetila MOK in kandidaturo iger vrnila, istega leta pa je umrl Jigoro Kano. MOK je nato mrzlično iskal nadomestno

destinacijo in ponudil organizacijo poletnih iger v Helsinkih, zimskih pa v Garmisch-Partenkirchnu. A zdaj so se sovražnosti zaostrele v Evropi. Nemčija je septembra 1939 napadla Poljsko in sprožila drugo svetovno vojno ter odpovedala zimske olimpijske igre. Fince je novembra 1939 napadla Sovjetska zveza. Marca 1940 je bila rusko-finska vojna končana s finskim porazom in izgubo ozemelj. Finci so še vedno računali na izvedbo iger, vendar pa so Nemci spomladi napadli Skandinavijo in upanje je bilo dokončno konec. Baillet-Latouru ni ostalo drugega, kot da je v začetku maja 1940 sporočil MOK, da je nemogoče organizirati olimpijske igre in da skladno z 2. členom olimpijske listine olimpijske igre ne morejo potekati. Igre niso mogle potekati tudi čez štiri leta in športniki so se ponovno zbrali leta 1948 v St. Moritzu na zimskih in v Londonu na poletnih igrah, vendar glede na

konec druge svetovne vojne brez japonskih in nemških športnikov.

Japonci so se na olimpijsko prizorišče vrnili leta 1952 na igrah v Helsinkih in Oslu, leta 1959 pa so na seji MOK v Münchnu ponovno vložili kandidacijo za organiziranje poletnih olimpijskih iger leta 1964 v Tokiu. In jo tudi dobili. A tokrat je bila zgodba drugačna. Japonska je bila po porazu v drugi vojni in atomskem bombardiranju leta 1945 prenovljena in demilitarizirana ter vzorna organizatorica. Iger se je udeležilo okrog 5150 športnikov in športnic iz 93 NOK oziroma držav, pomerili pa so se v 22 športnih panogah. Med njimi je bil demonstrativno tudi judo, ki je bil v redni program vključen leta 1972. V finalu »odprte kategorije« je japonsko in svetovno športno javnost in domačega finalista Akia Kaminaga presenetil Nizozemec Antonius

Geesink. Jugoslovanski olimpijski komite je na igre v Tokio poslal 76 športnikov, od teh je bilo 18 slovenskih. Med njimi se je blejski osmerek v repasažu uvrstil v finale in v napeti končnici za dobri dve sekundi zaostal za tretjimi Čehoslovaki, v športni gimnastiki pa je prvo zlato medaljo po drugi vojni odteloval Miro Cerar v vaji na konju in še bronasto na drogu.

Tomaž Pavlin

Doc. dr. Tomaž Pavlin, osebni arhiv

KRETA

Mari Kristin Beach Hotel 3*
POLPENZION

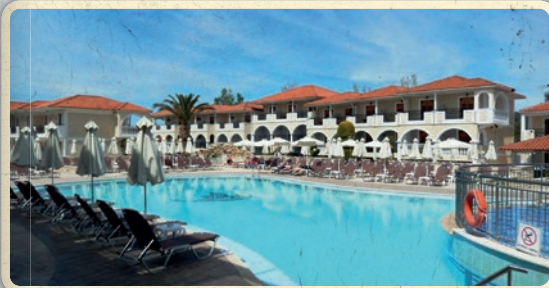
ODHOD VSAK PETEK
28. 5. - 5. 11. 2021
CENA OD: **549 €**

ZAKINTOS

Hotel Marelen 4*
POLPENZION

ODHOD VSAK TOREK
15. 6. - 28. 9. 2021
CENA OD: **679 €**

KARPATOS

Hotel Apolis Beachscape 4*
NOČITEV Z ZAJTRKOM

ODHOD VSAKO SOBOTO
29. 5. - 9. 10. 2021
CENA OD: **649 €**

KEFALONIJA

Hotel Limanaki 3*
POLPENZION

ODHOD VSAK PONEDELJEK
7. 6. - 27. 9. 2021
CENA OD: **699 €**

SLOVENIJA

OLIMPIJSKI KOMITE
SLOVENIJE

ZLATI
PARTNER

ČARTER
IZ LJUBLJANE

KOMPAS

✉ booking@kompas.si
🌐 www.kompas.si
☎ 01 200 6111

70 LET

KOMPAS

ŽE OD 1951

Iz terminološke delavnice

E-šport?

Nekaj navdušencev, ki igranje videoiger na računalniku štejejo za šport, se zavzema za ustanovitev nacionalne zveze za 'elektronske športe'. Elektronski šport? Temeljni namen te zveze naj bi bil "podpora lokalni igričarski skupnosti" in "popularizacija, legitimizacija in standardizacija" tekmovalnih videoiger (oba navedka sta iz Dnevnika, 22. 5. 2020). Kot da že zdaj ne bi beležili škodljivih posledic množične zasvojenosti z videoigrami. Na 'računalniško zasvojenost' in njen škodljiv vpliv na mentalno zdravje opozarja celo Svetovna zdravstvena organizacija (WHO). Po nesrečni pandemiji s koronavirusom in uvedbi (elektronske) 'šole na daljavo' je večina mladih ljudi prisiljena še več ur dnevno presedeti pred računalnikom, kar ima nepopravljive posledice za gibalno in kognitivno sposobnost otrok in mladih. Da o pomanjkanju druženja z vrstniki ne govorimo. In zdaj naj bi ustanovili še zvezo, ki bi spodbujala škodljiv

življenjski slog tako imenovanih 'video igralcev'. Za podtikanje tako imenovanega e-športa športni kulturi je pa sploh težko najti prave besede. Temeljno vprašanje, ki se ob tem postavlja, je namreč to, ali računalniške igre sploh lahko štejemo za šport. Med športoslovci o tem ni nobenega dvoma. O tem, kaj je šport in kaj ni, je tako v strokovnih kot poljudnih glasilih že večkrat tekla beseda, ker pa izumitelji izraza 'e-šport' še kar naprej vztrajajo pri nesmiselnem poimenovanju svoje dejavnosti, kaže še in še vztrajati tudi pri pojasnjevanju tega nesmisla. Repetitio est mater studiorum!

Ena najstarejših in zelo poljudnih opredelitev pojma šport pravi: "Šport je vrsta telesne dejavnosti." Telesna dejavnost je torej bistvena lastnost športa. Telesne dejavnosti pri računalniških igrah ni mogoče potrditi, zato izmislek o računalniških igrah kot športu pade že na poljudni ravni.

Poleg omenjene poljudne opredelitve pojma šport je v strokovnih virih mogoče zaslediti več kot petdeset opredelitev tega pojma in vse, brez izjeme, omenjajo telesno gibanje. Nič drugače ni pojem šport pojasnjen v Športnem terminološkem slovarju, v Slovarju slovenskega knjižnega jezika ter v vseh domačih in tujih dostopnih leksikonih. Po sodobnem strokovnem razumevanju pojma šport je telesno gibanje njegov temeljni in bistveni identitetni znak. Kjer ni gibanja, ne moremo govoriti o športu. Geslo šport je v Športnem terminološkem slovarju pojasnjeno kot "človekova namerna, zavestna gibalna dejavnost za krepitev telesa oziroma za ohranjanje ustreznega psihosomatičnega statusa". Le največji laik lahko navedene znake (gibalna dejavnost za krepitev telesa in ohranjanje psihosomatičnega stanja) pripiše igranju računalniških iger. Očitno je, da po nobeni od znanih strokovnih opredelitev pojma šport računalniškim igram ni mogoče priznati statusa športne panoge. Tudi sedenja na športnih tribunah ne štejemo za šport. Gledalci, ki iz kavča spremljajo različne športne prireditve na televizijskem zaslonu, niso športniki. So le ljubitelji športa, ki ga pasivno spremljajo. In med 'sedečimi' igralci računalniških iger in 'sedečimi' ljubitelji športnih televizijskih prenosov ni bistvene razlike.

Večji del teorije in prakse v športnem delovanju temelji na prepoznavanju gibalnih sposobnosti, kot so moč, gibljivost, hitrost, gibalna skladnost, gibalna natančnost in ravnotežje, ter načrtnem in smotrnem vplivanju na njihov razvoj. Na nobeno od naštetih gibalnih sposobnosti sedenje pred računalnikom ne vpliva spodbudno. Računalniške igre v kineziološkem smislu (kineziologija je športoslovna disciplina, ki proučuje telesno gibanje) nikoli ne morejo biti enakovredne niti najbolj preprostim

gibalnim vzorcem. Pogosto ukvarjanje z računalniškimi igrami je s kineziološkega zornega kota škodljivo tako za razvoj gibalnih sposobnosti kot za razvoj aerobnih sposobnosti in sploh za zdrav psihosomatični razvoj. V resnici so računalniške igre antipod (nasprotje) športu. Dolgotrajno sedenje (kjerkoli: v šoli, na službenem mestu, pred računalnikom) je namreč že nekaj stoletij spoznano za civilizatorični uničevalec zdravja. Žal so privrženci digitalne tehnologije uzurpirali (si prisvojili) pojem šport, ker je očitno dobro biti pri koritu, ki kljub mačehi državi še vedno kar dobro gmotno skrbi za svoje člane.

Pobudniki ustanavljanja tako imenovane 'e-športne zveze' se sklicujejo na podporo prejšnjega ministra za izobraževanje, znanost in šport (dr. J. Pikala) ter generalnega sekretarja Olimpijskega komiteja Slovenije (B. Perka). Takšno sklicevanje je v logiki znano pod imenom 'argument avtoritete', ki v resni stroki in vedi sploh ne šteje za argument. Če oba vplivna gospoda računalniške igre res štejeta za šport, pač o športu in športoslovju ne vesta veliko. Sploh pa tudi pristojna nista za vsebinsko opredeljevanje športa, za izumljanje novih strokovnih izrazov in za urejanje športne terminološke mreže. Le upati je, da OKS ob šahu in bridžu ne bo še računalniških iger razglasil za šport. Najbolj smiselno bi bilo, če bi privrženci računalniških iger našli svoje mesto med organiziranimi ponudniki drugih iger na srečo, ne pa na področju športne kulture, kamor po nobenem merilu ne morejo biti uvrščeni.

Tekmovalni šport

Celo v strokovnih zapisih (da novinarskih izdelkov ne omenjam) pogosto naletimo na besedno zvezo tekmovalni šport, čeprav je v strokovnem in terminološkem (logičnem, semantičnem) smislu oporečna, pravzaprav nesmiselna. V logičnem smislu je pojem šport rodni pojem (genus proximum), označevalni pridevnik tekmovalni pa označuje vrsto (species) športa, torej tisto vrsto, v kateri se tekmuje. Takoj se seveda postavi vprašanje, v katerem športu se tekmuje in v katerem ne.

Šport ni enovit družbeni pojav. Glede na namen športnega udejstvovanja je to dejavnost mogoče razdeliti najmanj na tri (če omenjam najbolj pogoste) vsebinske sklope, ki jim pravimo pojavne oblike: športno vzgojo, športno rekreacijo in selekcijski tekmovalni šport. Toda pri vseh treh je tekmovanje eno temeljnih motivacijskih prijemov. Potemtakem so vse tri pojavne oblike tudi 'tekmovalne'. Zato še vedno ostaja vprašanje, o katerem športu govorimo, če uporabljamo dvobesedni izraz tekmovalni šport. Očitno znak 'tekmovanje' ni bistveni identitetni znak (differentia specifica) za razmejevanje (klasificiranje) posameznih pojavnih oblik športa, zato je strokovno, vsebinsko in logično nedopustno zgolj eni dodajati označevalni pridevnik 'tekmovalni'. Izkaže se torej, da je dvobesedni izraz tekmovalni šport nevzdržen terminološki spaček, ker ne sporoča, za katero vrsto športa gre. Utemeljeno govorimo

o 'terminološki šlampariji'. Poseben terminološki 'biser' pa je besedna zveza tekmovalni IN vrhunski šport, ki se je zgodil doktorju športoslovja in zbiralcu športnih funkcij. Doktor torej (z veznikom 'in') loči 'tekmovalni' šport od 'vrhunskega'. Komentar prepuščam bralcem ...

Kot rečeno, je tekmovanje eno temeljnih didaktičnih in motivacijskih prijemov pri domala vseh pojavnih oblikah športa oziroma pri vseh športnih dejavnostih. Že v vrtcu otroci tekmujejo za osvojitve značke Zlati sonček. Pri redni šolski športni vzgoji učenci tekmujejo, kdo bo dlje skočil v daljavo, kdo bo zadel koš. Testiranje za športnovzgojni karton je eno samo tekmovanje v gibalnih sposobnostih. Cooprov tekaški vzdržljivostni test je tekmovanje ... učitelj namreč s štoparico v roki meri dosežek posameznim učencem. Šolska športna vzgoja se ponaša z bogatim tekmovalnim sporedom, ki ga

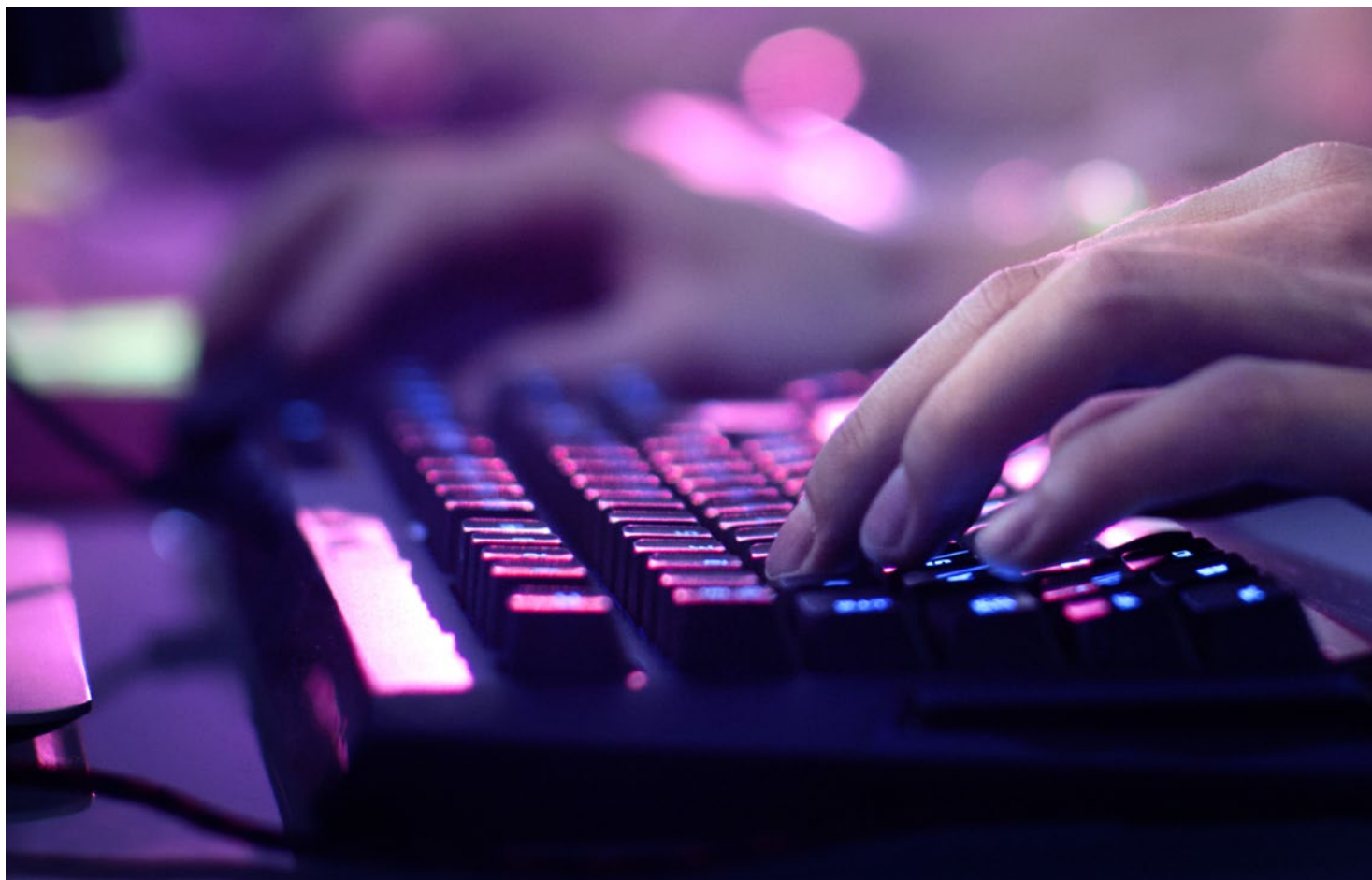
organizacijsko pokriva Zavod za šport RS s sodelovanjem panožnih športnih zvez. Ali je zato (ker učenci tekmujejo) šolska športna vzgoja tekmovalni šport? Tudi rekreativni športniki največkrat tekmujejo med seboj ... naj bodo to udeleženci tega ali onega maratona ali kolesarskega 'juriša' na Vršič. Naključno zbrane trojke iz stanovanjske soseske tekmujejo v tako imenovani ulični košarki (košarki 3:3). Na domačem dvorišču potekajo srdite tekmovalne bitke v namiznem tenisu. Celo hoja po planinskih veznih poteh ali transverzalah je nekakšno tekmovanje v zbiranju žigov s predpisanih kontrolnih točk. Enako velja tudi za alpinistične podvige. Vse je tekmovalni šport. Kakor koli obračamo, je pojem tekmovalni šport ponesrečen.

Mogoče je domnevati, da uporabniki ponesrečenega izraza tekmovalni šport mislijo na tako imenovani selekcijski tekmovalni šport, ki nedvoumno pojasnjuje, za katero področje športa

gre. Izraz selekcijski tekmovalni šport je bil pred leti že predlagan v strokovnem slovstvu, ker je strokovno, vsebinsko, semantično in logično utemeljen. Dvobesedni pojem tekmovalni šport je v tem primeru rodni pojem (genus proximum, nadrejeni pojem), označevalni pridevnik selekcijski pa označuje bistveno razliko (differentio specífico), ki loči ta izsek športa od drugih dveh (tj. športne vzgoje in rekreativnega športa), ki načrtno in sistemsko ne selekcionirata ali odbirata svojih privrženecv, ker to tudi ni njun poglobitni namen.

Vztrajnost in vzdržljivost

Po SSKJ ni mogoče natančno in nedvoumno ločiti med pojmom vzdržljivost in vztrajnost. V športu in športoslovju oba pojma ločimo. Kot še zelenega športoslovca, ki strokovnim izrazom ni pripisoval večjega pomena (pač v skladu s dvomljivim rekom

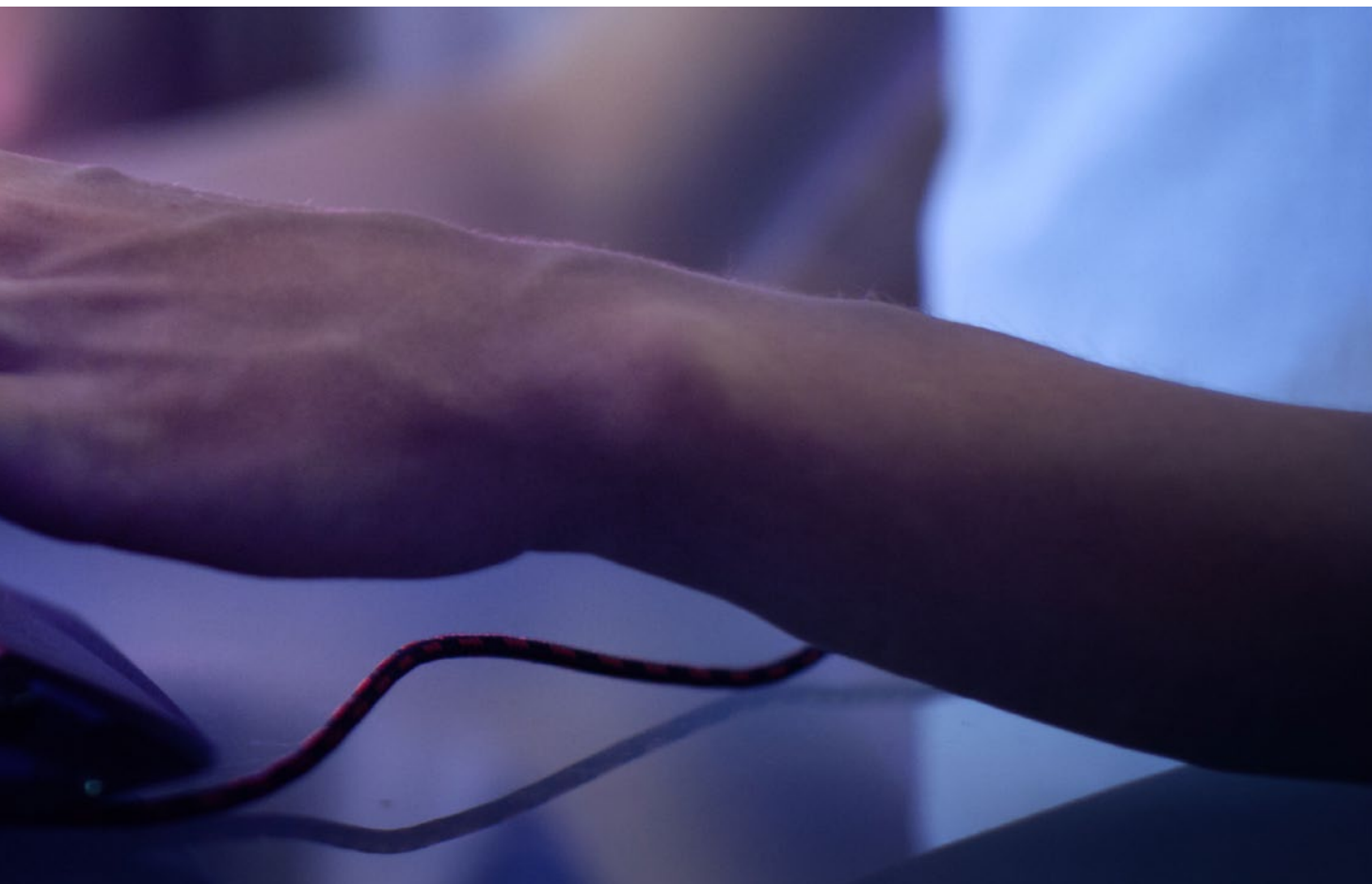
“važno je, da se razumemo”), me je o tem poučil moj nekdanji profesor, ki je oba pojma dosledno ločil. Profesor je učil atletiko, zato je pojem vzdržljivost pač štel k njegovemu ‘strokovnemu jeziku’. Profesor je tudi predaval študentom o vzdržljivosti in vzdržljivostnih športih, ne pa o vztrajnosti in vztrajnostnih športih. Pozneje sem glede obeh izrazov bil bolj pozoren in ugotovil, da v strokovnih zapisih pristojni pisci res uporabljajo izraz vzdržljivost, ne pa vztrajnost. Očitno se je sčasoma v športni stroki in športoslovju kot terminus technicus (strokovni izraz) uveljavil izraz vzdržljivost in ne vztrajnost. Zato tudi v športnem terminološkem slovarju ob geslu ‘vztrajnost’ najdemo naslednje pojasnilo: “Vztrajnost, napačen izraz za vzdržljivost; vztrajnost je predvsem osebnostna lastnost, ki preprečuje opustitev kakega namena, dela, prizadevanja, npr. vztrajati pri študiju; vzdržljivost pa je psihofizična sposobnost vztrajanja

pri dolgotrajnejšem telesnem naporu, največkrat sopomenka za aerobno sposobnost oziroma ‘adaptacijsko (prilagoditveno) sposobnost srčno-žilnega ustroja’.” Nekoliko poenostavljeno: vztrajnost je predvsem psihološka, etična, osebnostna, karakterna lastnost, vzdržljivost pa aerobna zmogljivost človekovega organizma. Za zdravo zmanjševanje prevelike telesne teže z dietno hrano je potrebno kar precej vztrajnosti, ne pa tudi vzdržljivosti; obratno pa vzdržljivost potrebujemo, če s fizičnim delom, na primer tekom, ‘kurimo’ odvečno salo.

Nekoč me je šahovski mojster poučil, da je za dolgotrajno sedenje ob šahovnici potrebna dobra mera vzdržljivosti. Mojster je vztrajnost zamenjal za vzdržljivost. Vztrajnost in vzdržljivost namreč nista sopomenki, čeprav ju v vsakdanjem jeziku velikokrat pomešamo. Za dosego šahovske mojstrske stopnje je potrebno

precej vztrajnosti, ne pa (aerobne, srčno-žilne) vzdržljivosti. Domala za dosego vsakega nadpovprečnega cilja v kateri koli dejavnosti (v glasbi, za dokončanje študija, pri učenju tujega jezika, v poklicni karieri, za vztrajanje pri športnem treningu) je potrebno kar precej vztrajnosti, ne pa tudi vzdržljivosti, ki jo v športu in športoslovju razumemo kot “zmožnost organizma za obvladovanje nizkih do srednje intenzivnih dolgotrajnejših telesnih naporov”. Vzdržljivost je strokovni izraz (terminus technicus) v športu in športoslovju; zato v športni klasifikaciji tudi govorimo in pišemo o vzdržljivostnih športih. Mogoče bo tudi SSKJ nekoč natančneje ločil vztrajnost od vzdržljivosti.

Silvo Kristan

53. MOS

Največja poslovno-sejemska prireditelj v regiji s 53-letno tradicijo

Rešitve in priložnosti za trajnostno in zeleno gospodarstvo

CELJSKI SEJEM,
15.-19. september 2021

PRIMA
INVALIDSKO PODJETJE

CERTIFICIRANE MEDICINSKE MASKE

Tel.: 051 41 40 58

www.zascitne-maske.net

prodaja@prima-tisk.si

Medicinska maska za obraz tip IIR

Ustreza standardu: EN14683:2019+AC:2019

PAPIRNATE NOSILNE VREČKE

www.prima-bags.com

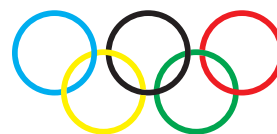
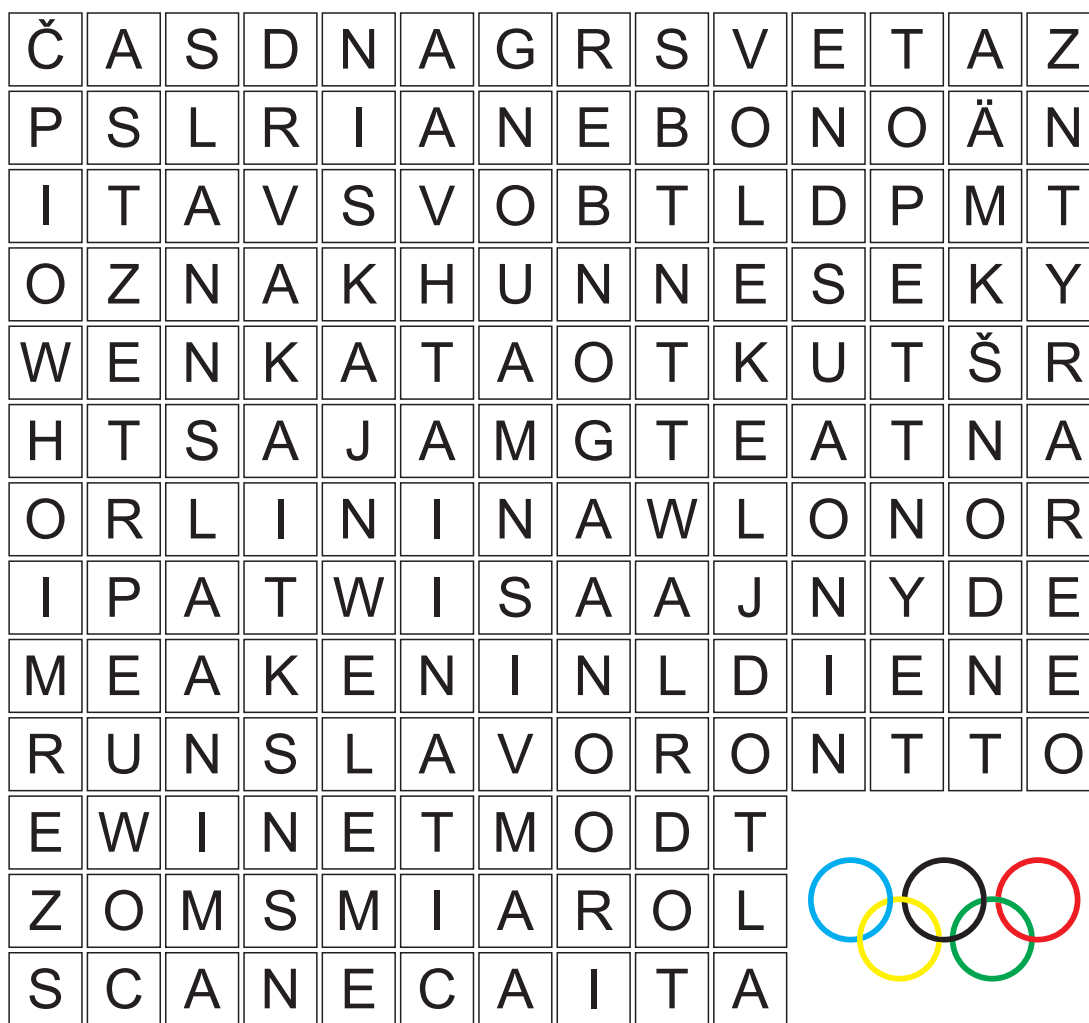
- Papirnat nosilne vrečke
- FSC/PEFC certificiran papir

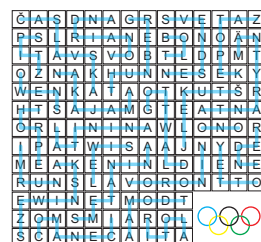
PRIMA
INVALIDSKO PODJETJE
BRONASTI PARTNER

ZAVITA ISKALNICA SLAVNI OLIMPIONIKI

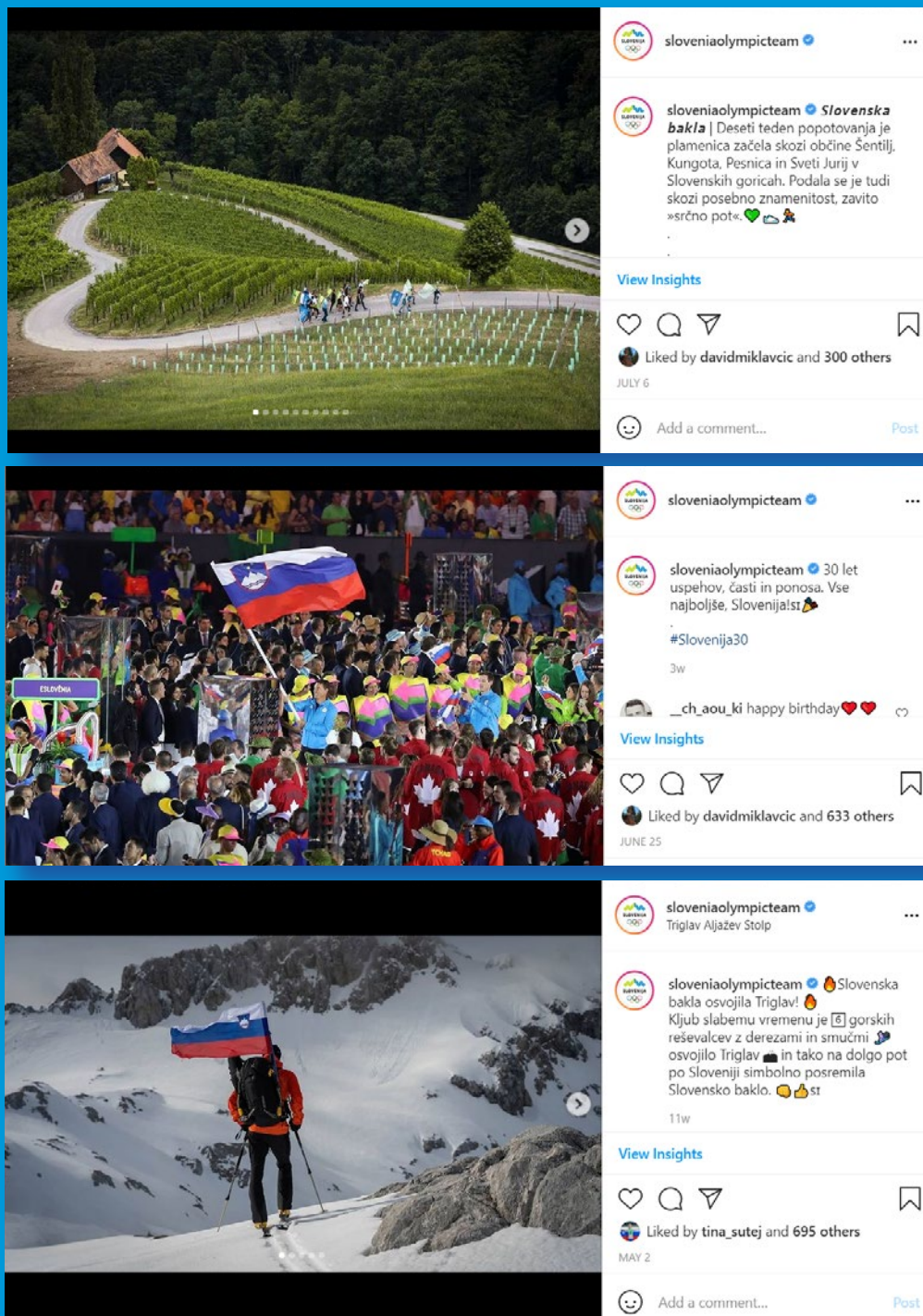
V mreži črk se skrivajo priimki športnikov, ki so osvojili več olimpijskih odličij. Poiščite njihove prve črke in nadaljujte v vse možne smeri, navzgor ali navzdol, levo ali desno, nikdar pa diagonalno. Ko boste odkrili pravo začetno črko posamezne besede, bo reševanje gladko steklo.

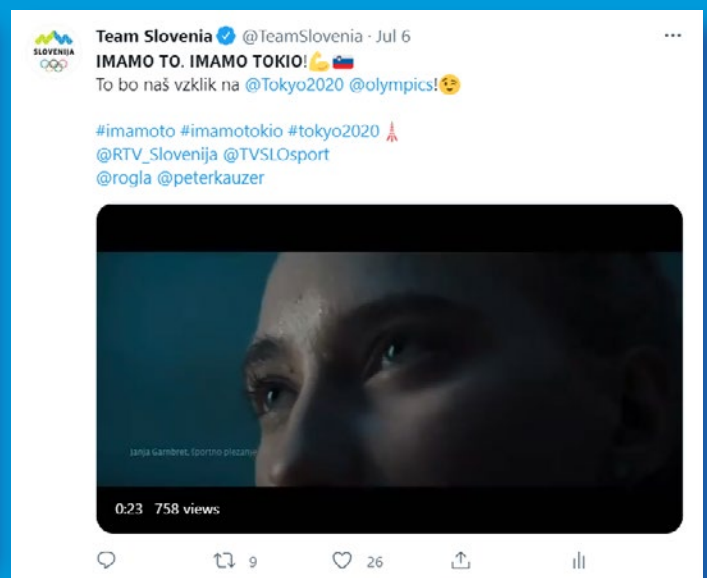
sestavil Jože Petelin

#TeamSlovenia

Facebook **Team Slovenia**
Twitter **@TeamSlovenia**
Instagram **sloveniaolympicteam**
Youtube **Youtube TeamSlovenia**
LinkedIn **Olympic Committee of Slovenia**
Viber **Team Slovenia**

IMAMO TO. IMAMO TOKIO!

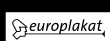
#imamotokio

Sponzorji olimpijske reprezentance Slovenije

Glavni sponzor

Veliki sponzorji

Sponzorji

